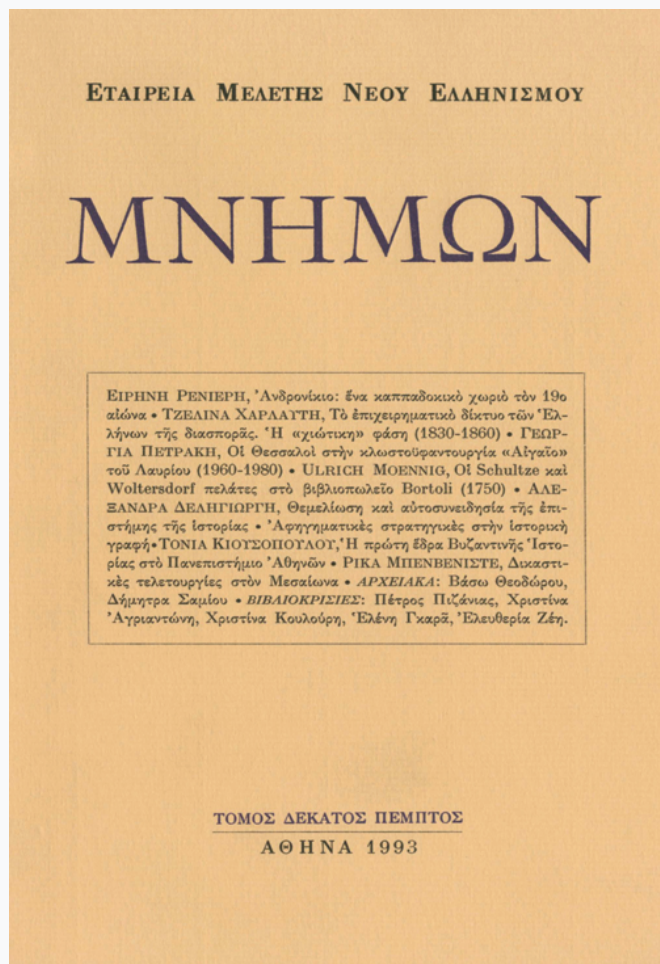

Μνήμων

Τόμ. 15 (1993)

Η ΠΡΩΤΗ ΕΔΡΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟΝΙΑ ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

doi: [10.12681/mnimon.480](https://doi.org/10.12681/mnimon.480)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ Τ. (1993). Η ΠΡΩΤΗ ΕΔΡΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ. *Μνήμων*, 15, 257–276. <https://doi.org/10.12681/mnimon.480>

ΤΟΝΙΑ ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΔΡΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ ἔτος 1892 ἀποτελεῖ ἓνα χρονικὸ ὄρόσημο γιὰ τὴν ἱστορία τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν. Τὴ χρονιά αὐτή, ἰδρύθηκε ἡ ἔδρα μέσης καὶ νεώτερης Ἑλληνικῆς Φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μονάχου καὶ ἐκδόθηκε τὸ πρῶτο βυζαντινολογικὸ περιοδικό, ἡ *Byzantinische Zeitschrift*. Τὰ δύο αὐτὰ γεγονότα, ποὺ συνέπεσαν ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ ὑποκινητῆ τους, τοῦ Κάρολου Κρουμβάχερ, ἤλθαν ὡς κατάληξη τοῦ ἀνανεωμένου ἱστοριοδιφικοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὸ Βυζάντιο¹, τὸ ὁποῖο εἴλκυε, γιὰ λόγους διαφορετικοὺς κατὰ περίπτωσιν, ἐνταγμένους πάντως μέσα στὸ πνεῦμα τοῦ ρομαντισμοῦ, τὴν προσοχὴ τῶν φιλιστόρων Εὐρωπαίων ἤδη ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ 19ου αἰῶνα. Ἡ σύσταση τῆς συγκεκριμένης πανεπιστημιακῆς ἔδρας καὶ ἡ ἱδρυση τῆς *BZ* δῆλωναν τὴν ἀνάγκη γιὰ τὴ συστηματικὴ πλέον προσέγγιση τοῦ Βυζαντίου καὶ συνέβαλαν στὴν καθιέρωση τῆς βυζαντινολογίας ὡς αὐτοτελοῦς ἀκαδημαϊκοῦ κλάδου². Τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ, τὸ 1894, ὁ V. G. Vasiljevskij ἐξέδωσε στὴν Πετρούπολιν τὸ δεύτερο κατὰ σειρά βυζαντινολογικὸ περιοδικό, τὰ *Vizantinijskij*

* Θέλω νὰ εὐχαριστήσω ἰδιαίτερα τοὺς συναδέλφους Μιχάλη Βαρλᾶ, Βαγγέλη Καραμανωλάκη καὶ Παναγιώτη Στάθη, οἱ ὁποῖοι μετέχοντας στὴν ἐρευνητικὴ ομάδα γιὰ τὴ μελέτη τῆς διδασκαλίας τῆς Ἱστορίας στὸ Πανεπιστήμιο ἔθεσαν στὴ διάθεσή μου κάθε δυνατὴ πληροφορία ἀπὸ τὴ δική τους ἐρευνα καὶ διευκόλυναν, ὅσο οἱ συνθῆκες τὸ ἐπέτρεψαν, τὴν πρόσβασή μου στὸ ἀρχειο τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

1. Βλ. σχετικὰ D. Zakythinos, «Le monde de Byzance dans la pensée historique de l'Europe à partir du XVIIe siècle. I. Du Romantisme au Nationalisme», *Jahrbuch der österreichischen byzantinischen Gesellschaft* XV (1966), 41-47 [=Byzance: État-Société-Économie, Variorum Reprints, London 1973, ἀρ. I].

2. Βλ. ὅσα γράφει στὸ *AIEE* 2 (1886), 551, ὁ ρώσος βυζαντινολόγος F. I. Uspenskij: «Ἄλλ' ἢνα αἱ βυζαντινὰ μελέται αἱ γενόμεναι ἐν πολλαῖς χώραις καὶ δημοσιεύμεναι ἐν πολυαριθμοῖς συγγραφαῖς καὶ ἐν διαφόροις γλώσσαις δυνηθῶσι νὰ βαδίσωσιν εἰς ἐπεξεργασίαν τοῦ αὐτοῦ προγράμματος καὶ νὰ ἐπιδιώκωσιν ὠρισμένα ζητήματα, πρέπει νὰ συναθροισθῶσι τὰ μέσα πρὸς καθοδήγησιν τῶν ἐπιστημονικῶν μελετῶν. Πρὸς τοῦτο δὲ ἀπαραίτητος εἶνε ἡ ἵδρυσις διεθνοῦς ἐταιρείας καὶ φιλολογικοῦ ὁργάνου ἀναφερομένου εἰς τὰς βυζαντινὰς μελέτας».

skij Vremennik, ἐνῶ τὸ 1899 ἰδρύθηκε ἡ ἔδρα τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας στὴ Σορβόννη.

Ξεκινώντας ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ ἔτος 1892, ἔχει ἐνδιαφέρον νὰ καταγράψουμε πότε καὶ πῶς ἄρχισαν νὰ ὁργανώνονται σὲ θεσμικὸ ἐπίπεδο οἱ βυζαντινὲς σπουδὲς στὴν Ἑλλάδα. Ἐπειδὴ σημαντικοὺς ἀπὸ τὴν ἄποψη αὐτὴ σταθμοὺς μπορεῖ νὰ ἀποτελοῦν ἡ ἱδρυση ἐταιρειῶν, ἡ ἔκδοση εἰδικευμένων περιοδικῶν καὶ ἡ προκήρυξη ἀντίστοιχων ἐδρῶν στὸ Πανεπιστήμιο, θὰ θεωρήσουμε δεδομένη τὴν ἀποκατάσταση τοῦ Βυζαντίου, ὅπως καὶ ὅσο αὐτὴ ἔχει συντελεστεῖ στὴ συνείδηση τῶν λογίων κατὰ τὸ δεῦτερο μιστὸ τοῦ 19ου αἰῶνα καὶ ἐπομένως δὲν θὰ τὴν ἐξετάσουμε παρὰ μόνον στὸ μέτρο ποὺ ἐρμηνεύει ἢ συνεπάγεται τὴ θεσμικὴ ὁργάνωση τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν. Στὶς βυζαντινὲς σπουδὲς συγκαταλέγονται ἀσφαλῶς ὅλοι οἱ ἐπιμέρους ἐπιστημονικοὶ κλάδοι ποὺ μελετοῦν τὸ Βυζάντιο, δηλαδὴ τόσο ἡ Φιλολογία καὶ ἡ Ἀρχαιολογία, ὅσο καί, κυρίως, ἡ Ἱστορία. Στὶς ἐπόμενες σελίδες ἡ προσοχή μας θὰ ἐπικεντρωθεῖ στὴ Βυζαντινὴ Ἱστορία, καθὼς, ὅπως θὰ δοῦμε, ἡ μὲν Βυζαντινὴ Ἀρχαιολογία εἶχε τὴν ἀφετηρία της στὴ μελέτη καὶ τὴ διαφύλαξη τῶν χριστιανικῶν «κειμηλίων», ἡ δὲ μεσαιωνικὴ Φιλολογία ἔχοντας ἐξαρχῆς ὡς ἀντικείμενο τὴ λεγόμενη δημῶδη λογοτεχνία τοῦ Βυζαντίου συνεξεταζόταν μέχρι πρόσφατα μὲ τὴ νεώτερη Φιλολογία. Μὲ αὐτὰ τὰ δεδομένα καὶ ἀκριβῶς ἐπειδὴ τὸ Πανεπιστήμιο συνοψίζει καὶ ἀποκρυσταλλώνει τὶς ἀλλιῶς διάχυτες ἀπόψεις γιὰ τὴν ἱστορία καὶ τὸ μακρινὸ ἢ κοντινὸ παρελθόν, ἐδῶ θὰ μᾶς ἀπασχολήσει εἰδικότερα ἡ πρώτη ἔδρα Βυζαντινῆς Ἱστορίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν· θὰ ἐξετάσουμε τὶς ὑποδοχὲς ποὺ ὑπῆρχαν στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ τὴ σύστασή της, τὶς ἰδεολογικὲς καὶ πολιτικὲς προϋποθέσεις ποὺ τὴν προετοίμασαν καὶ τὴν ἐπέτρεψαν καὶ βέβαια τὴ σημασία αὐτοῦ τοῦ γεγονότος γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ πρώτη ἔδρα Βυζαντινῆς Ἱστορίας στὸ ἑλληνικὸ Πανεπιστήμιο προκηρύχθηκε τὸ 1924, ἀρκετὰ χρόνια δηλαδὴ ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἔδρα τοῦ Κρουμβάχερ στὸ Μόναχο καὶ ἀφοῦ εἶχε προηγηθεῖ, ὅπως θὰ διαπιστώσουμε, μιὰ ἐντονὴ κίνηση περὶ τὸ Βυζάντιο κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δεκαετίας 1910-1920. Κυριότερη ἔκφραση αὐτῆς τῆς κίνησης, ποὺ συνυφαίνεται μὲ τὴν ἀναβίωση τοῦ ἐθνικοῦ ζητήματος, εἶναι ἡ ἱδρυση τοῦ Βυζαντινοῦ μουσείου (1914) καὶ τῆς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν (1918). Παράλληλα, ἤδη ἀπὸ τὸ 1911 σημειώνεται ἡ διάθεση τῆς βενιζελικῆς κυβέρνησης νὰ εἰσαγάγει τὴ μελέτη τοῦ Βυζαντίου στὸ Πανεπιστήμιο μὲ τὴν ἱδρυση ἀντίστοιχων αὐτοτελῶν ἐδρῶν. Ἀπὸ τὶς προτεινόμενες, ὥστόσο, ἔδρες μόνον ἡ ἔδρα τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης καὶ Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας ἰδρύεται τὸ 1912. Ὅσον ἀφορᾷ στὶς ἄλλες δύο, ἡ μὲν ἔκτακτη ἔδρα Βυζαντινοῦ Πολιτισμοῦ δὲν ἰδρύθηκε τελικὰ, ἡ δὲ ἔδρα μέσης καὶ νεώτερης Ἑλληνικῆς Φιλολογίας συζητεῖται γιὰ πρώτη φορὰ, χωρὶς ὅμως νὰ πληρωθεῖ, μόλις τὸ 1918. Γεννᾶται, κατὰ συνέπεια, τὸ ἐρώτημα γιὰτὶ ἄργησε τόσο πολὺ νὰ ἰδρυθεῖ μιὰ αὐτοτελὴς ἔδρα τῆς Βυζαντινῆς Ἱστο-

ρίας. Ἡ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτό, ποὺ ἦταν καὶ ἡ ἀφορμὴ τῆς παρούσας ἐρευνας, θὰ μᾶς ἐπιτρέψει νὰ κατανοήσουμε καλύτερα τὴ φυσιογνωμία καὶ τὸ ἰδεολογικὸ στίγμα τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ὁργάνωσής τους.

Εἶναι σαφές ὅτι ἡ μελέτη τῶν συνθηκῶν, μέσα στίς ὁποῖες τὸ Βυζάντιο ἔγινε ἓνα ξεχωριστὸ ἐπιστημονικὸ ἀντικείμενο, δὲν διαφωτίζει μόνον τὴν ἱστορία τῆς βυζαντινολογίας· συγχρόνως συμβάλλει στὴν ἀνίχνευση τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο ἡ νεοελληνικὴ κοινωνία συνδέθηκε μὲ τὸ παρελθόν της καὶ διαμόρφωσε τὴν ἱστορικὴ τῆς συνείδηση. Ἡ κινητοποίηση, ἐπομένως, μεμονωμένων ἀτόμων ἢ ομάδων γιὰ τὴν ὁργάνωση τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν, ποὺ ἐντείνεται ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνα καὶ ὕστερα, ὑποδεικνύει καινούριες ἱστοριογραφικὲς ἀνάγκες, ποὺ βέβαια δὲν ἦσαν ἄσχετες πρὸς τὰ γενικότερα πνευματικὰ αἰτήματα τῆς ἐποχῆς. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κινητοποιήθηκαν πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση στὸ γύρισμα τοῦ αἰῶνα φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε ὁ Δημήτριος Βικέλας. Στὰ χρόνια ἀνάμεσα στὸ 1890 καὶ τὸ 1893 ὁ Βικέλας εἶχε πυκνὴ ἀλληλογραφία μὲ τὸν Κάρλο Κρουμβάχερ. Οἱ δύο ἄνδρες ἀντάλλαξαν μερικὲς ἐπιστολὲς καὶ τὰ ἐπόμενα χρόνια μέχρι τὸ 1900, ὅποτε χρονολογοῦνται δύο ἀπὸ τίς δημοσιευμένες ἐπιστολὲς τοῦ Βικέλα³. Στίς πρῶτες του ἐπιστολές, μεταξὺ ἄλλων⁴, ὁ Ἕλληνας λόγιος παρηγορεῖ τὸν Κρουμβάχερ γιὰ τίς δυσκολίες ποὺ ἐκεῖνος συναντοῦσε στὴν προσπάθειά του νὰ καταλάβει μία ἔδρα στὰ Πανεπιστήμια τῆς Βαυαρίας⁵ καὶ συγχρόνως τὸν ἀποθαρρύνει ὡς πρὸς τὴ δυνατότητα νὰ ἐκλεγεῖ, ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦσε, καθηγητὴς στὸ Παρίσι⁶. Ἀπὸ τὸν Μάιο τοῦ 1892 καὶ γιὰ ἀρκετοὺς μῆνες ἀκόμη, θέμα τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Βικέλα εἶναι ὁ —ἐπιτέλους— διορισμὸς τοῦ Κρουμβάχερ στὴ νεοῖδρυμένη ἔδρα μέσης καὶ νεώτερης Ἑλληνικῆς Φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μονάχου⁷. Ὁ Βικέλας ἐπανειλημμένως συγχαίρει τὸν καινούριο καθηγητὴ καὶ τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι ἔχει ζητήσει ἀπὸ τὸν πρύτανη τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν νὰ τὸν παρασημοφορή-

3. Ἡ ἔκδοση ὅλων αὐτῶν τῶν ἐπιστολῶν ἔγινε ἀπὸ τὸν Π. Ἐνεπεκίδη, *Χρηστομάνος-Βικέλας-Παλαδιαμάντης*, Ἀθήνα 1971, 138-161.

4. Ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν ἐπιστολῶν φαίνεται ὅτι ἓνα βασικὸ μέλημα τοῦ Βικέλα ἦταν ἡ μετάφραση στὰ γερμανικὰ τοῦ *Λουκῆ Λάρα*, γιὰ τὴν ὁποία ἐνδιαφερόταν καὶ ὁ Κρουμβάχερ.

5. Βλ. ἐπιστολὴ ἀρ. 3.

6. Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι ὁ Ἐνεπεκίδης (ὁ.π., 135) ὑποστηρίζει πὼς ἐπιθυμία τοῦ Κρουμβάχερ ἦταν νὰ καταλάβει μία θέση στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ἀθήνας. Νομίζω, ὅμως, ὅτι ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Βικέλα ἀρ. 3 εἶναι σαφές ὅτι ὁ γερμανὸς λόγιος ἐστόχευε στὸ Παρίσι. Γράφει ὁ Βικέλας ἀπὸ τὸ Παρίσι: «Ὡς πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ εὔρεθῃ ἐδῶ θέσις δι' ὑμᾶς, νομίζω ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει πιθανότης περὶ πραγματοποιήσεώς της...»

7. Ἐπιστολές ἀρ. 13, 14, 16, 20.

σει⁸. Πολλές φορές, τέλος, ο Βικέλας κάνει λόγο για την *BZ*, την οποία και ό ίδιος με κάθε τρόπο υποστηρίζει.

Οι σχέσεις του Βικέλα με τον Κρουμβάχερ δέν ξέρουμε από πότε χρονολογούνται. Είναι γνωστό ότι ο Κ. Κρουμβάχερ (1856-1909) είχε σπουδάσει κλασική φιλολογία και γλωσσολογία και ότι στα χρόνια των σπουδών του γνωρίστηκε με Έλληνες που σπούδαζαν στη Γερμανία, όπως ήταν ο Ν. Γ. Πολίτης, ο Χρ. Τσουντας και ο Γ. Βιζυηνός⁹. Τον Οκτώβριο του 1884, σε ηλικία 28 χρόνων, ήλθε με υποτροφία της 'Ακαδημίας 'Επιστημών του Μονάχου στην 'Ελλάδα, όπου παρέμεινε μέχρι τον Μάιο του 1885. Τις έντυπώσεις του από την περίπου οκτάμηνη παραμονή του στην 'Αθήνα και από τις περιηγήσεις του στην ύπαιθρο ο νεαρός Κρουμβάχερ κατέγραψε σε ένα βιβλίο υπό τον τίτλο *Griechische Reise*, στο οποίο είναι φανερό το έντονο ενδιαφέρον του για τη σύγχρονη 'Ελλάδα¹⁰. 'Ακριβώς το ενδιαφέρον του αυτό φαίνεται πώς τον έστρεψε προς το Βυζάντιο, και μάλιστα προς τη μεσαιωνική γραμματεία. 'Εχει σημασία να συγκρατήσουμε επίσης ότι ο Κρουμβάχερ είχε εμπλακεί σε διαμάχη με τον Γ. Ν. Χατζιδάκι και τον Γ. Μιστριώτη γύρω από το γλωσσικό ζήτημα¹¹ και ότι το 1897, όπως ο ίδιος λέγει φανερώνοντας τη στενή του σχέση με την 'Ελλάδα, είχε αναλάβει στο Μόναχο προσπάθεια υπέρ των Έλλήνων τραυματιών του Έλληνοτουρκικού πολέμου¹². 'Υπενθυμίζεται τέλος ότι το 1891 κυκλοφόρησε ή πρώτη έκδοση της *Ιστορίας του της Βυζαντινής Λογοτεχνίας*. 'Από την άλλη πλευρά, ο Βικέλας είχε συγχρωτιστεί με τους Ευρωπαίους έλ-

8. Βλ. επιστολή άρ. 24 (21 Νοεμβρίου 1892): «Περὶ παρασημοφοριῶν συστήλλομαι νὰ σᾶς γράψω πλέον, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσα ἐνθυμίζων τὰ περὶ τούτου ἔπου, μολοντί ἡ βραδύτης ἀφαιρεῖ τὴν χάριν τοῦ πράγματος».

9. Π. Κ. 'Ενεπεκίδης, *'Αθηναϊκὰ-Ἀττικοβοιωτικὰ-Δωδεκανησιακὰ 1815-1980*, 'Αθήνα 1991, 203.

10. Κ. Krumbacher, *Griechische Reise. Blätter aus dem Tagebuche einer Reise in Griechenland und in der Türkei*, Berlin 1886 (ἀνατύπωση ἀπὸ τὶς ἐκδ. Δ. Καραβία, 1979). 'Αποσπάσματα μεταφρασμένα ἐκδίδει ὁ 'Ενεπεκίδης, *ὅ.π.*, 206-238.

11. Μὲ ἀφορμὴ τὸ βιβλίο του γιὰ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὁ Μιστριώτης ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ Κρουμβάχερ κατηγορώντας τον ὅτι «ἐγένετο χάριν κέρδους διευθυντὴς σλαβικοῦ φροντιστηρίου καὶ πράκτωρ τοῦ πανσλαβισμοῦ». 'Ο ἴδιος ὁ Κρουμβάχερ λέγει ἀπαντώντας στὸν Μιστριώτη (βλ. *Νουμᾶς*, τχ. 313, 12 τοῦ 'Οκτώβρη 1908): «Αἱ κατὰ τοῦ βιβλίου μου αἰτιάσεις ὡς ὑποκρύπτοντος δῆθεν πολιτικούς σκοποὺς συνεπυκνώθησαν εἰς τὸ τέλος εἰς τὴν ἀπίστευτον συκοφαντίαν ὅτι ἐγὼ εἶμαι πληρωμένος ἀπὸ τὴν ρωσικὴν κυβερνήσιν διὰ νὰ ἀποδείξω τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς νέας ἑλληνικῆς καὶ συνεπῶς καὶ αὐτῶν τῶν σημερινῶν 'Ελλήνων». Τὶς ἐπιθέσεις του ὁ Μιστριώτης δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες *'Αθηνα* (3 'Ιουλίου 1908) καὶ *'Αθήναι* (22 καὶ 24 'Ιουλίου, 24 καὶ 26 'Οκτωβρίου 1908). Γιὰ τὴν ἀντιπαράθεση τοῦ Χατζιδάκι μετὸν Κρουμβάχερ ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴ τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσας βλ. Δ. Βαγιακάκος, *Γεώργιος Ν. Χατζιδάκις (1848-1941). Βίος καὶ ἔργον*, 'Εν 'Αθήναις 1977, 34-37, 62-66, ὅπου ἀναφορὰ στὰ σχετικὰ δημοσιεύματα τῶν δύο ἀνδρῶν.

12. Βλ. τὴν ἀπάντησή του στὸν *Νουμᾶ*, *ὅ.π.*, 8.

ληνιστές ποὺ δὲν εἶχαν «ὡς ἀποκλειστικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἐνασχόληση τὴν ἀρχαιότητα»¹³ καὶ ἤθελαν νὰ κατανοήσουν τὴ συγκαιρινὴ τους Ἑλλάδα μέσα καὶ ἀπὸ τὸ μεσαιωνικὸ της παρελθόν¹⁴. Ὁ ἴδιος ἐξέδωσε τὸ 1874 τὴ μελέτη του *Περὶ Βυζαντινῶν*¹⁵, μὲ τὴν ὁποία ἐσχόπευε νὰ ἀποδείξει «ὅποῖος ἦτο ἀληθῶς ὁ Βυζαντινὸς κόσμος»· πάντοτε ἐξάλλου παρακολουθοῦσε καὶ ἐνίσχυε τὴν ἐπιστημονικὴ κίνηση γιὰ τὰ μεσαιωνικὰ καὶ νεοελληνικὰ γράμματα¹⁶. Ἐτσι, ἡ προσωπικὴ σχέση τοῦ Βικέλα μὲ τὸν Κρουμβάχερ, ἂν παραβλέψει κανεὶς τὴν τακτικὴ του νὰ καλλιεργεῖ τὶς κοινωνικὲς του σχέσεις γιὰ «νὰ γνωρισθῇ εἰς τὴν Φραγκιάν»¹⁷, μπορεῖ εὐκόλως νὰ γίνεи κατανοητὴ ὑπὸ τὸ πρίσμα τῶν κοινῶν πνευματικῶν τους ἀναζητήσεων. Καὶ οἱ δύο, ἀπὸ διαφορετικὴ βέβαια ἀφετηρία καὶ μὲ διαφορετικὰ ἐφόδια ὁ καθένας, ζώντας ὡστόσο μέσα στὸ ἴδιο πνευματικὸ κλίμα, πλησιάζουν καὶ μελετοῦν τὸ Βυζάντιο.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐκτὸς τῶν ἄλλων διακρίνεται στὶς ἐπιστολές ποὺ μελετᾶμε εἶναι ἡ πολιτικὴ σημασία, τὴν ὁποία ἀποδίδει ὁ Βικέλας στὴν ἱδρυση τῆς ἔδρας στὸ Μόναχο. Αὐτὸ συμβαίνει σὲ μία ἐποχὴ, ὅπου ἡ Ἑλλάδα προσπαθεῖ νὰ λύσει ὑπὲρ ἑαυτῆς τὸ ἀνατολικὸ ζήτημα, καὶ γι' αὐτὸ χρειάζεται τὴν ὑποστήριξη καὶ τὴν ἀναγνώριση τῆς Εὐρώπης¹⁸. Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτῇ, ἡ ἱδρυση μιᾶς ἔδρας νεοελληνικῶν σπουδῶν σὲ εὐρωπαϊκὸ πανεπιστήμιο θὰ εἶχε ἀκριβῶς καὶ τὸ νόημα τῆς ἀποδοχῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς πνευματικῆς τους παραγωγῆς ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους μὲ πῶ ἴσους ὅρους. Λόγω ἀσφαλῶς τῆς σπουδαιότητος τοῦ γεγονότος, ὁ Βικέλας παρακινεῖ τὸν ἑλληνα ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τὸν πρῶταν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐαρέσκειά τους πρὸς τὴ βαυαρικὴ κυβέρνησι¹⁹.

13. Μαριάννα Δήτσα (ἐπιμ.), Δημήτριος Βικέλας, *Λουκῆς Λάρας*, Ἑρμῆς, Ἀθήνα 1991, 88.

14. Δήτσα, ὁ.π., 83-85.

15. *Περὶ Βυζαντινῶν*. Μελέτη ὑπὸ Δημητρίου Βικέλα, Ἐν Λονδίῳ 1874. Ἡ μελέτη κυκλοφόρησε τὸ 1878 μεταφρασμένη στὰ γερμανικὰ ἀπὸ τὸν Wagner καὶ στὰ γαλλικὰ ἀπὸ τὸν Legrand. Πρόκειται οὐσιαστικὰ γιὰ τρεῖς διαλέξεις, οἱ ὁποῖες χαρακτηρίστηκαν ἀπὸ τὸν γάλλο βυζαντινολόγο A. Rambaud ὡς «compte-rendu» τῶν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δημοσιευμάτων περὶ Βυζαντίου (Δήτσα, ὁ.π., 89).

16. Στὶς ἐκδόσεις τοῦ Συλλόγου πρὸς Διάδοσιν τῶν Ὁφελίμων Βιβλίων ποὺ ἱδρύσει ὁ Βικέλας κυκλοφόρησαν μεταφράσεις βυζαντινῶν μελετῶν, ὅπως ἡ μελέτη τοῦ ὀλλανδοῦ Δ. Κ. Ἐσσελινγκ, *Βυζάντιον καὶ Βυζαντινὸς Πολιτισμὸς* (1911) καὶ δύο μελέτες τοῦ Καρολίδη, *Ὁ αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος* (1904) καὶ *Ὁ αὐτοκράτωρ Διογένης ὁ Ρωμανός* (1906).

17. Ὁ ἴδιος ὁ Βικέλας ἔλεγε: «Ὅπως δὴποτε κατόρθωμα εἶναι νὰ γνωρισθῶ εἰς τὴν Φραγκιάν ὡς συγγραφεὺς, καὶ πρὸ πάντων νὰ γίνω ἀφορμὴ καλῶν λόγων διὰ τὸν Ἑλληνισμόν». Τὸ παράθεμα (Α. Α. Οἰκονόμου, *Δημήτριος Μ. Βικέλας*, Ἀθήνα 1953, 247) καὶ ὁ σχολιασμός του ἀπὸ τὴν Δήτσα, ὁ.π., 86.

18. Ἑλλή Σχοπετέα, *Τὸ «πρότυπο βασίλειον» καὶ ἡ μεγάλη ἰδέα. Ὁρεῖς τοῦ ἐθνικοῦ προβλήματος στὴν Ἑλλάδα (1830-1880)*, Ἀθήνα 1988, 169-170.

19. Βλ. ἐπιστολὴ ἀρ. 14: «Ὡμίλησα σήμερον εἰς τὸν ὑπουργόν μας ἐπὶ τῶν Ἐξωτε-

Παράλληλα πρὸς τὴ σημασία ποὺ εἶχε ἡ ἵδρυση τῆς συγκεκριμένης ἔδρας γιὰ τὴν ἐξωτερική, θὰ λέγαμε, πολιτική τῆς Ἑλλάδας, ὁ Βικέλας φαίνεται ὅτι νοιάζεται καὶ γιὰ τὶς βυζαντινὲς σπουδὲς καθεαυτές. Αὐτὸ μαρτυρεῖ ἡ ὑποστήριξή του πρὸς τὴν *BZ* καὶ ἡ ἀγωνία του νὰ ἐγγράψει ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερους συνδρομητές. Ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς του μάλιστα προκύπτει ὅτι μὲ τὴ μεσολάβησή του ἐγγράφηκε συνδρομητὴς καὶ τὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν. Τὸ ἐνδιαφέρον, ἐξάλλου, μὲ τὸ ὁποῖο παρακολουθεῖ τὶς δραστηριότητες τοῦ Κρουμβάχερ, καὶ οἱ σχετικὲς πληροφορίες ποὺ τοῦ στέλνει ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὑποδηλώνει ὅτι ὁ ἴδιος θεωρεῖ σημαντικὴ τὴν καθιέρωση τῆς μεσαιωνικῆς φιλολογίας σὲ πανεπιστημιακὸ ἐπίπεδο.

Στὸ Μόναχο ἡ νεοϊδρυμένη μετὰ ἀπὸ πολλὰς δυσκολίες²⁰ ἔδρα ἔχει ὡς ἀντικείμενο τὴ μεσαιωνικὴ καὶ νεώτερη Ἑλληνικὴ Φιλολογία. Ὅπως εἴπαμε, πρόκειται γιὰ τὴν πρώτη πανεπιστημιακὴ ἔδρα στὴν Εὐρώπη μὲ ἀντικείμενο τὸ Βυζάντιο. Θὰ ἀκολουθήσει τὸ 1899 ἡ ἔδρα Βυζαντινῆς Ἱστορίας στὴ Σορβόνη, μὲ καθηγητὴ τὸν Ch. Diehl. Τὴν ἴδια χρονιά, τὸ 1899, ὁ Κρουμβάχερ ἱδρύσει μέσα στὸ πλαίσιο τῆς ἔδρας του τὸ βυζαντινὸ φροντιστήριο. «Τὸ φροντιστήριον τοῦ Κρουμβάχερ εἶχε χαρακτηρὰ ἐντονώτερον φιλολογικόν, καὶ ἐξηρευνῶντο ἐκεῖ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν αἱ τρίβοι τῆς ἀπεράντου μεσαιωνικῆς λογοτεχνίας καὶ γλώσσης», σημειώνει στὴ νεκρολογία του γιὰ τὸν Κρουμβάχερ ὁ Ἀδ. Ἀδαμαντίου, ἀντιπαραθέτοντας τὸ Μόναχο πρὸς τὸ Παρίσι, ὅπου «ἡ ἱστορία ἡ βυζαντινὴ, ὁ πολιτισμὸς ὁ μεσαιωνικὸς ἑλληνικὸς, καὶ ἰδίως ἡ τέχνη ἡ βυζαντινὴ εἶναι τὸ ἀγαπητὸν μέλημα τῶν γάλλων διδασκάλων καὶ τῶν μαθητῶν αὐτῶν»²¹. Τὸ 1923, ὁ διάδοχος τοῦ Κρουμβάχερ, A. Heisenberg, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐορτῆς γιὰ τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ φροντιστηρίου, τόνιζε «τὴν ὕλικὴν συνδρομήν, ἣν Ἑλληνες φιλοπάτριδες καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις παρέσχον εἰς τὸ σεμινάριον»²². Πολλοὶ λόγιοι τῶν ἀρχῶν τοῦ αἵωνα παρακολούθησαν μαθήματα στὸ σεμινάριο τοῦ Μονάχου²³, στὸ ὁποῖο ἀνδρώθηκαν

ρικῶν, ἔγραψα δὲ καὶ πρὸς τὸν ἐν Βερολίνῳ πρέσβυν μας. Ἐλπίζω αἱ συστάσεις μου νὰ μὴ μείνουν ἄκαρποι, καὶ νὰ ἐκφράσῃ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις πάλιν τὴν εὐαρέσκειαν διὰ τὸ κατόρθωμα τοῦτο».

20. Ἐνεπεκίδης, *Χρηστομάνος - Βικέλας...*, ὅ.π., 135· πρβλ. καὶ ἐπιστολὴ ἀρ. 14.

21. Ἀδ. Ἀδαμαντίου, «Κάρολος Κρουμβάχερ. Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ», *ΑΙΕΕ* 7 (1910), 180-181.

22. *Νέος Ἑλληνομνήμων*, τ. ΠΗ', τχ. Δ' (31 Δεκεμβρίου 1924), 454.

23. Βλ. ὅσα λέγει ὁ Δ. Γληνὸς πρὸς τὸν Ν. Γ. Πολίτη σὲ ἐπιστολὴ του (Ἰένα, 14/27 Ὀκτωβρίου 1908): «Παρετήρησα ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν ἐδῶ ἐρχομένων πρὸς τελειοποίησιν ἀσχολοῦνται περὶ τὴν ἀρχαίαν φιλολογίαν, ἄλλοι δὲ τρέπονται καὶ εἰς τὰ Βυζαντινὰ, ἣ μᾶλλον ὅλοι διευθύνονται καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ» (Π. Μουλλάς, *Ὁ Λόγος τῆς ἀπουσίας. Δοκίμιο γιὰ τὴν ἐπιστολογραφία μὲ σαράντα ἀνέκδοτα γράμματα τοῦ Φώτου Πολίτη (1908-1910)*, ΜΙΕΤ, Ἀθήνα 1992, 313.

ἐπιστημονικά οἱ πρῶτοι ἔλληνες βυζαντινολόγοι, ὅπως ὁ Κ. Ἀμαντος καὶ ὁ Φ. Κουκουλές.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, στὸ γύρισμα τοῦ αἵωνα, στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ἀθήνας ὅ,τι ἔχει σχέση μετὰ τὸ Βυζάντιο διδάσκεται ἐν παρόδῳ. Ὁ Παπαρρηγόπουλος, ποῦ, ὅπως ὁ ἴδιος λέγει²⁴, εἰσήγαγε τὴν «Ἱστορίαν τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἥτοι τὴν συνήθως λεγομένην Βυζαντινὴν Ἱστορίαν» στὰ μαθήματά του κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸ ἔτος 1859-1860²⁵, ἔχει πεθάνει καὶ ὁ διάδοχός του, ὁ Π. Καρολίδης, ἀκολουθεῖ τὴ γραμμὴ του στὸ μάθημα τῆς Γενικῆς Ἱστορίας²⁶. Παράλληλα, ὁ Σπ. Λάμπρος, ἔκτακτος καθηγητὴς ἀπὸ τὸ 1887 στὴν ἔδρα τῆς Παγκόσμιας Ἱστορίας, ἔχοντας ὁ ἴδιος ἐπιστημονικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ Βυζάντιο, καθιερώνει τὴ μελέτη του στὰ μαθήματα καὶ τὰ φροντιστήριά του. Κατὰ τὸ πρῶτο τέταρτο τοῦ 20οῦ αἵωνα, ἡ Βυζαντινὴ Ἱστορία καὶ ἡ Βυζαντινὴ Φιλολογία δὲν διδάσκονται αὐτοτελῶς στὸ Πανεπιστήμιο. Ἔχει ἐνδιαφέρον νὰ παρατηρήσουμε ὅτι τὸ 1911 (18-6-1911), στὴν αἰτιολογικὴ ἐκθεση τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς Παιδείας ἐπὶ τοῦ σχεδίου νόμου «Περὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου» προτείνεται ἡ ἴδρυση στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ μιᾶς ἔκτακτης ἔδρας Βυζαντινοῦ Πολιτισμοῦ²⁷. Στὸ Βασιλικὸ Διάταγμα, ὡστόσο, «Περὶ καθορισμοῦ τῶν τακτικῶν ἐδρῶν διδασκαλίας ἐν τῇ Θεολογικῇ, Νομικῇ καὶ Φιλοσοφικῇ Σχολῇ τοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου» (Φ.Ε.Κ. 190/20-7-1911), ἀπαντοῦν 2 ἔδρες τῆς Γενικῆς Ἱστορίας, 1 ἔδρα τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ 1 ἔδρα τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης καὶ Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας. Στὸ «Υπόμνημα», ἐπίσης, «τῶν Σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ τοῦ Νομοσχεδίου περὶ τοῦ Ὁργανισμοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ ὑποβληθέντος εἰς τὴν Βουλὴν...» (1911), ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολή, τῆς ὁποίας κοσμήτορας ἦταν ὁ

24. Βλ. τὸν ἐναρκτήριο λόγο του στὸ Πανεπιστήμιο τὸ ἔτος 1888 (Κ. Θ. Δημαρᾶς, *Κ. Παπαρρηγόπουλος*, ΜΙΕΤ, Ἀθήνα 1986, 380): «Ἡ τοιαύτη τῆς Ἱστορίας ἡμῶν τύχη δὲν ἔπαυσεν οὐδ' ἐπὶ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου. Δύο μόναι ὑπῆρχον κατ' ἀρχὰς ἐν αὐτῷ ἱστορικαὶ ἔδραι, ἡ τῆς Γενικῆς Ἱστορίας καὶ ἡ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν· μόλις δὲ μετὰ 14 ἔτη ἤρχισε νὰ διδάσκεται ἀπὸ τῆς καθέδρας ταύτης ἡ Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς». Ὡστόσο, σύμφωνα μετὰ τὸν κατάλογο ποῦ κατάρτισαν ὁ Βαγγέλης Καραμανωλάκης καὶ ὁ Παναγιώτης Στάθης βασιζόμενοι στὰ προγράμματα διδασκαλίας τῆς Ἱστορίας κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα, ὁ Θ. Μανούσης εἶχε διδάξει καὶ αὐτὸς σὲ προηγούμενα χρόνια μέση βυζαντινὴ ἱστορία.

25. Βλ. τὸν ἐναρκτήριο λόγο του αὐτοῦ τοῦ ἔτους, Δημαρᾶς, ὁ.π., 206.

26. Σύμφωνα μετὰ τὸν προαναφερθέντα κατάλογο ὁ Καρολίδης δίδαξε Ἱστορία τοῦ Βυζαντινοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὰ ἔτη 1894-1895, 1899-1900, 1900-1901 καὶ Ἱστορία τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὰ ἔτη 1906-1907, 1907-1908.

27. Ἐπίσης προτείνεται καὶ μία τακτικὴ ἔδρα μέσης καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας. Βλ. Α. Βρυχέα - Κ. Γαβρόγλου, *Ἀπόπειρες μεταρρύθμισης τῆς Ἀνώτατης Ἐκπαίδευσης (1911-1981)*, Σύγχρονα Θέματα, Θεσσαλονίκη 1982, 152. Οὔτε, ὅμως, ἡ ἔδρα τῆς Φιλολογίας περιλαμβάνεται στὸ ΦΕΚ 190/20-7-1911.

Σπ. Λάμπρος, έκρινε αναγκαῖες, ανάμεσα σὲ ἄλλες, τὶς ἔδρες τῆς μέσης καὶ νέας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας καὶ Γλώσσης καὶ τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης²⁸. Διατρέχοντας ἐξἄλλου τὸν κατάλογο τῶν καθηγητῶν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς διαπιστώνουμε ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀδ. Ἀδαμαντίου, κανέναν ἄλλον δὲν εἶναι διορισμένος σὲ ἔδρα, τακτικὴ ἢ ἑκτακτὴ, συναφῇ πρὸς τὸ Βυζάντιο²⁹. Ἡ προτεινόμενη, λοιπόν, ἑκτακτὴ ἔδρα Βυζαντινοῦ Πολιτισμοῦ τελικὰ δὲν ιδρύθηκε. Θὰ πρέπει νὰ φθάσουμε στὸ 1924, γιὰ νὰ συναντήσουμε τὴν πρώτη ἔδρα Βυζαντινῆς Ἱστορίας, τὴν ὁποία κατέλαβε ὁ Κ. Ἀμαντος³⁰. Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, ἡ σχετικὴ συζήτηση εἶχε ἀρχίσει ἐνωρίτερα καὶ ἤδη τὸ 1922 στὴ συνεδρίαση τῆς 10ης Ὀκτωβρίου, ὁ κοσμήτορας, καθὼς ἐπίκειται νέος ὁργανισμὸς τοῦ Πανεπιστημίου, διατυπώνει πρὸς τὴ Σύγκλητο τὴν πρόταση πού, ὅπως λέγει, ὑπῆρξε ἀποτέλεσμα ἐντονου προβληματισμοῦ τῆς Σχολῆς γιὰ τὴν ὁργάνωση τῶν ἐδρῶν τῆς Ἱστορίας,

28. Ὑπόμνημα τῶν Σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου περὶ τοῦ Ὁργανισμοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ ὑποβληθέντος εἰς τὴν Βουλὴν ὑπὸ τοῦ Κου Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, Ἐν Ἀθήναις 1911, 2.

29. Α. Κ. Σκαρπαλέζος, Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἱστορικὰ κείμενα καὶ ἱστορικὰ στοιχεῖα, Ἀθήνα 1964, 162-170.

30. Ἡ προκήρυξη τῆς ἔδρας ἔγινε στίς 4-3-1924. Μέλη τῆς ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν κρίση τῶν ὑποψηφίων ὀρίστηκαν οἱ καθηγητὲς Γ. Σωτηριάδης, Θ. Βορέας καὶ Σ. Κουγέας. Ἡ πρώτη συνεδρίαση τῆς Σχολῆς γιὰ τὴν πλήρωση τῆς ἔδρας ἔγινε στίς 7-10-1924 καὶ ἡ συζήτηση, πού κατέληξε στὴν ἐκλογὴ τοῦ Ἀμαντου, ἐπαναλήφθηκε στίς 15-10-1924. Ὑποψήφιοι ἦσαν οἱ Ἀμαντος, Βέης, Ι. Βογιατζίδης καὶ Μιχ. Βολονάκης. Σύμφωνα μὲ τὴν ἔκθεση τῆς ἐπιτροπῆς (Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀθηνῆσι Πανεπιστημίου. Ἐκθεσίς τῆς Ἐπιτροπείας. Περὶ τῆς πληρώσεως τῆς κενῆς τακτικῆς ἔδρας τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, Ἀθῆναι 1924) ὁ Βέης χαρακτηρίστηκε «κράτιστος περὶ τὴν μέσσην ἑλληνικὴν φιλολογίαν», ἀλλὰ κρίθηκε ὅτι ἐστὲρ εἶτο τῶν «καθαρῶς ἱστοριογραφικῶν προσόντων», τὰ ὁποῖα διέθετε ὁ Ἀμαντος. Ἐπαρκὴς κρίθηκε καὶ ὁ Βογιατζίδης, ἐνῶ ἀπορρίφθηκε ἐξαρχῆς ὁ Βολονάκης, πού εἶχε ἤδη ἀποτύχει νὰ ἐκλεγῇ στὴν ἔδρα τῆς Γενικῆς Ἱστορίας τὸ 1918. Ὁ Ἀμαντος κρίθηκε μὲ βάση 16 ἱστορικὰς ἐργασίες του, 10 γλωσσικὰς καὶ μερικὰς παιδαγωγικὰς (βλ. Κωνστ. Ι. Ἀμάντου, Ὑπόμνημα Πρὸς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου. Ἐπὶ τῇ ὑποβολῇ ὑποψηφιότητος διὰ τὴν τακτικὴν ἔδραν τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, Ἀθῆναι χ.χ., 1-9). Ἀπὸ αὐτὲς σπουδαιότερες θεωρήθηκαν οἱ μελέτες του: *Die Suffixe der neugriechischen Ortsnamen. Beitrag zur neugriechischen Ortsnamenforschungen*, München 1903· «Συμβολὴ εἰς τὸ τοπωνυμικὸν τῆς Χίου», *Λεξικογραφικὸν Ἀρχεῖον*, τ. Β' (1915)· «Ἡ ἔλσις τῆς Χίου ὑπὸ τῶν Τούρκων», *Χιακὰ Χρονικὰ* 4 (1914)· Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κατὰ τὸν Μεσαίωνα, Ἐν Ἀθήναις 1919 καὶ *Μακεδονικά*. Συμβολὴ εἰς τὴν μεσαιωνικὴν ἱστορίαν καὶ ἐθνολογίαν τῆς Μακεδονίας, Ἀθῆναι 1920 («τὸ ἄριστον καὶ ἐπιστημονικώτατον τῶν ἔργων τοῦ ὑποψηφίου», κατὰ τὴν κρίση τῆς ἐπιτροπῆς). Ἐκτιμῆθηκε ἐπίσης «ὅτι οὗτος ἔχει ἥρεμον καὶ σεμνὸν χαρακτῆρα καὶ ὅτι ἔχει διδακτικὴν ἱκανότητα ἥς δείγματα παρέσχεν... εἰς τὰς πρὸς ἀνώτερον ἀκροατήριον διεξαχθείσας εἰδικὰς διαλέξεις καὶ ἀνακοινώσεις...». Γιὰ ὅλα αὐτὰ βλ. τὰ ἀ δημοσιεύτα Πρακτικὰ τῶν Συνεδριάσεων τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, (Συνεδρίες τῆς 7ης καὶ τῆς 15ης Ὀκτωβρίου 1924).

ὡς ἐξῆς: Ἀρχαία Ἱστορία, Ἱστορία Μέσων καὶ Νεωτέρων Χρόνων, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ Βυζαντινὴ Ἱστορία³¹. Στὴν ἴδια συνεδρίαση γνωστοποιεῖται ὅτι «ἐκρίνε προσέτι ἢ τε ἐπιτροπεία τῶν συνελθόντων εἰς σύσκεψιν καθηγητῶν καὶ ἡ Σύγκλητος ὅτι ἡ ἔδρα τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης καὶ Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας ἔνεκα τῆς σπουδαιότητος καὶ ἐκτάσεως αὐτῆς καὶ διότι τὰ ἐδάφη ἐφ' ἃ ἐκτείνεται εἶναι ἀκόμῃ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνεξερευνήτα, ἔπρεπε νὰ ἀπασχολήσῃ πλείστους ἐπιστήμονας. Διὰ τοῦτο δὲ ἐλήφθη ἀπόφασις, ὅπως ἀντὶ τῆς ἔδρας ταύτης ὀρισθῶσι δύο ἔδραι ἐν τῷ Νέῳ Ὁργανισμῷ εἰς ἃς ἐδόθη ἡ ὀνομασία 1) Ἑδρα Βυζαντινῆς Τέχνης 2) Ἑδρα Βυζαντιακοῦ Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Βίου». Τὴν ἔδρα τοῦ Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Βίου τῶν Βυζαντινῶν καταλαμβάνει τελικὰ τὸ 1931 ὁ Φ. Κουκουλές³². Τὸ 1925 ἐξἄλλου ὁ Ν. Βέης ἐκλέγεται στὴν ἔδρα τῆς μέσης καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας. Εἶχε προηγηθεῖ ἄλλη μία προκήρυξη τῆς ἴδιας ἔδρας τὸ 1918, ὅπου ὑποψήφιοι ἦσαν ὁ Α. Μπούτουρας καὶ ὁ Φ. Κουκουλές³³. Ὁ Κουκουλές διορίστηκε τὸ 1926, χωρὶς ὅμως νὰ διδάξῃ, στὸ Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης³⁴, ὅπου καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας ἔγινε τελικὰ ὁ Ι. Κ. Βογιατζίδης.

Ἐν τῷ μεταξῷ, στὸν εὐρύτερο ἐπιστημονικὸ χῶρο πυκνώνουν τὰ γεγονότα ποὺ ὑποδεικνύουν ἓνα ἔντονο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ Βυζάντιο. Τὸ 1909 ἱδρύεται ἡ βραχύβια, ὡς φαίνεται, Βυζαντιολογικὴ Ἑταιρεία, ποὺ ἐκδίδει τὸ ἐπίσης βραχύβιο (1909, 1910) περιοδικὸ *Βυζαντίς*· τὸ 1912 προκηρύσσεται ἡ ἔδρα τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης καὶ Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας, τὴν ὁποία καταλαμβάνει ὁ Ἀδ. Ἀδαμαντίου· τὸ 1914 ἱδρύεται τὸ Βυζαντινὸ μουσεῖο καὶ τὸ 1918 ἡ Ἑταιρεία Βυζαντινῶν Σπουδῶν. Ἐχει προηγηθεῖ στὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνα ἡ ἱδρυση τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας (1882) καὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας (1884) στὴν Ἀθήνα, καθὼς καὶ τῆς Ἑταιρείας τῶν Μεσαιωνικῶν Σπουδῶν (1880) στὴν Κωνσταντινούπολη, οἱ ὁποῖες, ἀν καὶ δὲν ἐστόχευαν ἀποκλειστικὰ στὴ μελέτη τοῦ Βυζαντίου, ὥστόσο ἀπαρεσκεύασαν νέον ἔδαφος εἰς τὰς βυζαντινακὰς ἐρεῖνας», ὅπως ὑπογραμμίζει ὁ Σπ. Λάμπρος. Ὁ Λάμπρος ἐπίσης μᾶς πληροφορεῖ ὅτι σχεδιάζοταν στὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ ἱδρυση «εἰδικοῦ βυζαντιακοῦ περιοδικοῦ ρητῶς διεθνοῦς», ἡ ὁποία ὅμως ἀνεστάλη, ὅταν ἀναγγέλθηκε ἡ ἔκδοσις τῆς *BZ*³⁵.

31. Πρακτικά, ὁ.π., (Συνεδρία τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1922).

32. Ὁ Ν. Β. Τωμαδάκης, «Φαίδων Ι. Κουκουλές», *ΕΕΒΣ* 23 (1953), ι', ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἔδρα ἱδρύθηκε εἰδικῶς γιὰ τὸν Κουκουλέ, ἐξ οὗ καὶ καταργήθηκε μετὰ τὴν ἀποχώρησίν του ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο (1954).

33. Πρακτικά, ὁ.π.

34. Τωμαδάκης, «Φαίδων Ι. Κουκουλές», ὁ.π., ι'.

35. Σπ. Λάμπρος, «Βυζαντινακὰ παραλειπόμενα», *Μικταὶ Σελίδες*, Ἀθῆναι 1905, 363· τὸ ἄρθρο αὐτὸ εἶναι ἡ μετάφρασις στὰ ἑλληνικὰ τοῦ ἁρθροῦ τοῦ Λάμπρου, «Byzantinische Desiderata», *BZ* 1 (1892), 185-201.

Ἡ «ἐν Ἀθήναις Βυζαντιολογικὴ Ἑταιρεία» ἰδρύεται μὲ σκοπὸ «τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν καὶ μελέτην τοῦ Βυζαντιτικοῦ Βίου ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων ὑπὸ πᾶσαν αὐτοῦ ἔκφανσιν, πρὸς δὲ τὴν ἐκλαϊκευσιν τῶν πορισμάτων τῶν περὶ τὸ Βυζάντιον μελετῶν»³⁶. Πρόεδρος τῆς εἶναι ὁ Κ. Γ. Ζησίου καὶ γεν. γραμματέας ὁ Ν. Βέης· ἄλλα μέλη τοῦ Διοικητικοῦ τῆς Συμβουλίου ἀναφέρονται ὁ Μιχαὴλ Γούδας, ὁ Ἀριστ. Κούζης καὶ ὁ Κ. Δ. Τριανταφυλλόπουλος. Στὸ καταστατικὸ τῆς Ἑταιρείας ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τρόπο λειτουργίας τῆς ὀρίζονται καὶ τὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἐπιτύχει τοὺς σκοποὺς τῆς. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἀξιοσημεῖωτη εἶναι ἡ συγχρότηση εἰδικῆς περὶ τὸ Βυζάντιο βιβλιοθήκης καὶ ἡ ἔκδοση περιοδικοῦ «καθαρῶς ἐπιστημονικοῦ, γραφομένου εἰς τὰς κυριωτάτας γλώσσας». Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὶς σύντομες εἰδήσεις ποὺ καταγράφονται στὸ τέλος τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς δύο τόμους τῆς *Βυζαντίδος*, στὶς δραστηριότητες τῆς Ἑταιρείας, ποὺ προβλέπονται ἀπὸ τὸ καταστατικὸ τῆς, περιλαμβάνονται διαλέξεις ἐπιστημονικῆς, ὅπως χαρακτηρίζονται στὸ περιοδικό (γιὰ παράδειγμα, διαλέξεις τοῦ Βέη, τοῦ Ζησίου, τοῦ νομισματολόγου Κ. Μ. Κωνσταντόπουλου, τοῦ θεολόγου Κ. Δυοβουνιώτου, κ.ἄ.), διαλέξεις ἐκλαϊκευτικῆς ἀπὸ τὸν Γ. Τσοκόπουλο, τὸν Ι. Μ. Δαμβέργη καὶ τὸν Ἀλ. Φιλαδελφέα, ὑπομνήματα σχετικὰ μὲ τὰ βυζαντινὰ μνημεῖα καὶ «βυζαντιολογικὰ ἐκδρομαί». Ἡ ἔλλειψη σαφέστερων πληροφοριῶν γιὰ τὴν Ἑταιρεία μᾶς δυσκολεύει νὰ ἐντοπίσουμε τὸ στίγμα τῆς. Ὅσο πάντως οἱ διαθέσιμες πληροφορίες τὸ ἐπιτρέπουν, μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι εἶναι διακριτὸς ὁ ἐπιστημονικὸς τῆς χαρακτήρας.

Ὡς πρὸς τὸ Βυζαντινὸ μουσεῖο, ἡ ἵδρυσή του συνδέεται καταρχὴν μὲ τὴν ἀλλαγὴ στὸ πνεῦμα καὶ τοὺς στόχους τῆς θεραπευόμενης στὴν Ἑλλάδα μέχρι τὶς ἀρχές τοῦ αἰῶνα ἀρχαιολογίας, ἡ ὁποία παύει ἀπὸ κάποια στιγμή καὶ ὕστερα νὰ εἶναι μόνον χριστιανική, νὰ ἔχει δηλαδὴ ὡς ἀποκλειστικὸ ἀντικείμενο μελέτης τὰ «κειμήλια» τῆς χριστιανικῆς λατρείας, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τῶν ἀντίστοιχων ἐρευνῶν γιὰ τὸ Βυζάντιο ποὺ ἀναπτύσσονται τὴν ἴδια ἐποχὴ στὴν Εὐρώπῃ ἀποκτᾷ ἐπιστημονικότερο προσανατολισμὸ καὶ εὐρύτερα ἐρευνητικὰ ἐνδιαφέροντα. Ἐπιπλέον, ὁ χαρακτήρας τοῦ Βυζαντινοῦ μουσείου σχετίζεται καὶ μὲ τὴν ἐπιστράτευση τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας στὸ ἐθνικὸ ζήτημα ποὺ εἶναι ἀκόμη ἀνοιχτό³⁷. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἡ ἵδρυση ἐνὸς μουσείου μὲ «τὸ ὄνομα τὸ συμβολίζον τὴν ὅλην ἱστορικὴν ἔννοιαν τῆς μεσαιωνικῆς Ἑλληνικῆς αὐτο-

36. Καταστατικὸν τῆς ἐν Ἀθήναις Βυζαντιολογικῆς Ἑταιρείας, Ἐν Ἀθήναις, τύποις ἐφημερίδος «Τὸ Κράτος» Θ. Τζαβέλλα, 1909, 1.

37. Γιὰ τὴν ἵδρυση καὶ τὴ φυσιογνωμία τοῦ Βυζαντινοῦ μουσείου βλ. Ὁλγα Γκράτζιου, «Ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ βυζαντινοῦ μουσείου: Τὰ πρῶτα χρόνια», *Μνήμων* 11 (1987), 54-73.

κρατορίας...»³⁸ δηλώνει σαφῶς ὅτι ἡ ἀποκατάσταση τοῦ Βυζαντίου μέσα στὸ πνεῦμα τῆς συνέχειας τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας ἔχει συντελεστεῖ.

Τὴν ἀποκατάσταση τοῦ Βυζαντίου στὴ συλλογικὴ συνείδηση δηλώνει καὶ ἡ ἔδρουση τῆς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν ἀπὸ ἀνθρώπους πού, μὲ ἐξαιρέση τὸν Κουκουλέ, δὲν ἔχουν εἰδικὴ ἐπιστημονικὴ σχέση μὲ τὸ βυζαντινὸ παρελθόν. Σύμφωνα μὲ τὴν ἔκθεση τῶν πεπραγμένων τῆς Ἑταιρείας πού δημοσιεύεται στὸν πρῶτο τόμο τῆς *Ἐπετηρίδος* τῆς³⁹, τὴν πρωτοβουλία γιὰ τὴ σύστασή της εἶχε ὁ Γ. Τσοκόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐκάλεσε στὸ γραφεῖο του γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν τοὺς Γ. Ε. Τυπάλδο, Φ. Κουκουλέ, Ν. Καλογερόπουλο καὶ Πλ. Ροδοκανάκη, μαζὶ μὲ τὸν Θ. Βολίδη. Σκοποὶ τῆς Ἑταιρείας ὀρίστηκαν «ἡ ἐνίσχυσις τῶν Βυζαντινῶν καὶ Μεσαιωνικῶν ἐν γένει μελετῶν, ἡ ἐκλαίττεισις τῶν γνώσεων τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν πολιτισμὸν τῶν Βυζαντινῶν καὶ Μεσαιωνικῶν χρόνων καὶ ἡ διέγερσις τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν χιλιετῆ περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας». Τοὺς σκοποὺς τῆς Ἑταιρείας συγκεκριμενοποιεῖ ἀκόμη περισσότερο ὁ Γ. Σωτηρίου, ὁ ὁποῖος σὲ διάλεξή του μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐπίσημης ἐμφάνισής τῆς Ἑταιρείας τὸ 1919 τονίζει μὲ ἔμφραση τὸν ἐθνικὸ της χαρακτήρα⁴⁰. Ἡ ἐθνικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἑταιρείας, σὲ μιὰ ἐποχὴ πού ἀναβιώνει τὸ ὄραμα τῆς ἐθνικῆς ἀποκατάστασης, ἐξηγεῖ ὡς ἓνα βαθμὸ καὶ τὴ σύνθεσή της ἀπὸ ἀνθρώπους πού εἶχαν διάφορες ἰδιότητες καὶ προέρχονταν καὶ ἀπὸ τὶς δύο ἀντιμαχόμενες πολιτικὲς παρατάξεις⁴¹. Ἡ Ἑταιρεία εἶχε πλούσια δραστηριότητα ἀπὸ τὰ πρῶτα

38. Τὴν ἀποψη αὐτὴ ἐκφράζει ὁ Ἀδ. Ἀδαμαντίου καὶ τὴν παραθέτει ἡ Γκράτζιου, «Ἀπὸ τὴν ἱστορία...», ὁ.π., 65.

39. *ΕΕΒΣ* 1 (1924), 365-381.

40. «Ἡ σύστασις Ἑταιρείας Βυζαντινῶν σπουδῶν... εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν τὰ ὄνειρα τῆς φυλῆς μας εὐρίσκονται εἰς τῆς πραχματοποιήσεως τὴν ὁδόν, δὲν εἶνε δὲ μακρὰν ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν θ' ἀντηχῇ καὶ πάλιν ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς Ἀγίας Σοφίας ὁ τόσον γνώριμος εἰς αὐτοὺς ὕμνος "Τῇ Ὑπερμάχῳ"...» — εἶνε χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς συναισθήσεως τῆς ἱστορικῆς μας καταγωγῆς καὶ τῆς προπαρασκευῆς διὰ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἡ Φυλὴ μας θὰ ἐπιτελέσῃ ἐν τῇ Ἀνατολῇ κατὰ τοὺς προσεχεῖς χρόνους τῆς εἰρήνης» (*Αἱ Βυζαντιναὶ Σπουδαί. Διάλεξις... τῇ 26ῃ Ἰανουαρίου 1919*, ὑπὸ Γ. Α. Σωτηρίου, ἐφόρου τῶν Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων, Ἐν Ἀθήναις 1920, 1). Τὶς θέσεις τοῦ Σωτηρίου σχολιάζει καὶ ἡ Γκράτζιου, «Ἀπὸ τὴν ἱστορία...», ὁ.π., 70-71.

41. Στὸ πρῶτο Δ.Σ. τῆς Ἑταιρείας μετεῖχαν ὁ μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μελέτιος ὡς πρόεδρος, ὁ Φ. Κουκουλές ὡς γεν. γραμματέας καὶ οἱ Ι. Μ. Δαμβέρρης, Γ. Τσοκόπουλος, Γ. Ε. Τυπάλδος, Ι. Ζερβός, Σπ. Θεοδωρόπουλος, Αἰμιλία Καλλιγὰ, Νικ. Δ. Καλογερόπουλος, Π. Δ. Καλογερόπουλος, Ἀρ. Κούζης, ἀρχιμ. Χρυσ. Παπαδόπουλος, Κ. Ν. Ράδος, Γ. Σωτηρίου ὡς μέλη. Ἀναγράφονται ἐπίσης τὰ ὀνόματα 342 μελῶν τῆς Ἑταιρείας, τὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα τῶν ὁποίων, ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐντοπιστοῦν, θὰ μᾶς ἔδιναν μιὰ σαφὴ εἰκόνα τῶν «βυζαντινολογούντων» αὐτὴν τὴν ἐποχὴ. Ἀνάμεσά τους πάντως βρίσκουμε γνωστὰ ὀνόματα λογίων ἢ φιλολόγων, ὅπως ὁ Βογιατζίδης, ὁ Μ. Δένδιας, ἡ Ρόζα Ἰμβριώτη, ὁ Ι. Κακριδῆς, ὁ Φ. Κόντογλου, ὁ Γ. Λαμπρίδης, ὁ Γρ. Ξενόπουλος, ὁ Ἀν. Ὀρλάνδος, ὁ Ἀλέξ.

κιάλας χρόνια τῆς Ἰδρυσῆς της μὲ διαλέξεις, μὲ κινητοποιήσεις γιὰ τὴ διάσωση βυζαντινῶν μνημείων, ἰδιαιτέρα στὶς τουρκοκρατούμενες περιοχές, μὲ ἀποστολὲς στὸ "Άγιον Όρος καὶ ἀπὸ τὸ 1924 μὲ τὴν ἐκδοσὴ τῆς *Ἑπετηρίδος* της. Τὸν Μάρτιο τοῦ 1920 ἰδρύθηκαν ἐπίσης δύο τμήματά της, ἓνα στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἓνα στὴ Σμύρνη. Ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ ἔγνοια τῶν μελῶν της γιὰ ἐκλαϊκευτικὲς διαλέξεις, πού εἶδαμε ὅτι ἀποτελοῦσε καὶ ἓναν ἀπὸ τοὺς στόχους τῆς Βυζαντιολογικῆς Ἑταιρείας. Ἡ ἔγνοια τους αὐτὴ μᾶς παραπέμπει στὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐλληνικῆς ιστοριογραφίας, ὅπως ἀπαντοῦν κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα. Ὁ διδακτικὸς ρόλος τῆς Ἱστορίας, «πρακτικώτερος τοῦ συνήθους»⁴², ὑποχρεώνει τοὺς ἐπιστήμονες, ἐν προκειμένῳ τὶς Ἑταιρεῖες, στὴν ἐκλαϊκευσὴ της, πολὺ περισσότερο καθὼς ἐνδιαφέρονται γιὰ μιὰ ἱστορικὴ περίοδο πού ἐν πολλοῖς παρέμενε σκοτεινὴ καὶ καθυστέρησε νὰ ἐνσωματωθεῖ στὴ βασικὴ ἐκπαίδευση⁴³. Ἀξιοσημεῖωτο εἶναι ἀκόμη γιὰ τὰ θέματα πού μᾶς ἀπασχολοῦν ἐδῶ ὅτι ἡ Ἑταιρεία, καθὼς ἐπὶκεῖται ἡ ἰδρυση τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ὑποδεικνύει τὴ σύσταση «τεσσάρων ἐδρῶν πρὸς προαγωγὴν τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν, ἧτοι τῆς Ἱστορίας τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους, τῆς Ἱστορίας τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης, τοῦ Ἰδιωτικοῦ Βίου τῶν Βυζαντινῶν καὶ τῆς μεσαιωνικῆς Γλώσσης καὶ Φιλολογίας»⁴⁴. Λίγο ἀργότερα, ἡ Ἑταιρεία διαμαρτύρεται γιὰ τὴ σχεδιαζόμενη κατάργηση τῆς ἑδρας τοῦ Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Βίου τῶν Βυζαντινῶν⁴⁵. Ἄν ἐπιχειρήσουμε πάντως νὰ συγκρίνουμε τὴν Ἑταιρεία Βυζαντινῶν Σπουδῶν μὲ τὴν προκάτοχό της, τὴ Βυζαντιολογικὴ Ἑταιρεία, διαπιστώνουμε ὅτι οἱ στόχοι της εἶναι περισσότερο πολιτικοὶ σὲ σχέση μὲ τὸν χαρακτήρα ἐκείνης πού, ὅπως εἶδαμε, φαίνεται ἀμιγέστερα ἐπιστημονικὸς⁴⁶.

Πάλλης, ἡ Εὔα Σικελιανοῦ, ὁ Ι. Συκουτρῆς, ἡ Ἀθ. Ταρσούλη, ὁ Ἀχ. Τζάρτζανος, ὁ Δ. Τσοποτός, ἡ Ἀγγ. Χατζημιχάλη κ.ἄ. Ἐπίσης βρίσκουμε ὀνόματα γόνων γνωστῶν οἰκογενειῶν, ὅπως τῶν Ἑμπειρίων, Καλλιγᾶ, Μαζαράκη, Μανσόλα, Μπότσαρη.

42. Σκοπετέα, *ὁ.π.*, 176-177.

43. Χριστίνα Κουλούρη, *Ἱστορία καὶ Γεωγραφία στὰ ἐλληνικὰ σχολεῖα (1834-1914). Γνωστικὸ ἀντικείμενο καὶ ἰδεολογικὲς προεκτάσεις*, Ἱστορικὸ Ἀρχεῖο Ἑλληνικῆς Νεολαίας, Ἀθήνα 1988, 34-46.

44. *ΕΕΒΣ* 1 (1924), 372.

45. *ΕΕΒΣ* 2 (1925), 366: «Ἡ Ἑταιρεία προθύμως φροντίζουσα περὶ παντὸς ὅπερ ἀφορᾷ εἰς τὸν Βυζαντινὸν κόσμον καὶ τὴν μελέτην αὐτοῦ, ἐνεργῶς ἐπενέβη παρὰ τοῖς ἀρμοδίοις, ὅταν ἐπεζητήθη ἡ μείωσις παρ' ἡμῖν τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν διὰ τῆς προτάσεως τῆς περικοπῆς τῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἑδρας τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν βυζαντινῶν, χάρις δὲ εἰς τὸ ἡθικὸν κύρος καὶ τὴν ἐπιβολὴν αὐτῆς ἐματαιώθη εὐτυχῶς ἡ σχετικὴ πρότασις. Ἐκπληροῦσα δ' ἐντολὴν τῶν μελῶν... κατέστησεν εἰς τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν γνωστὰς τὰς γνώμας της περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς σημασίας παρ' ἡμῖν τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν, ὡς καὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν πρέπει αὐταὶ νὰ ὑποστηρικθῶσι».

46. Πολὺ χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἀκόλουθη διαπίστωση στὴν *ΕΕΒΣ* 2 (1925), 367: «Ἐπ' ἐσχάτων παρατηρεῖται εὐτυχῶς παρ' ἡμῖν τάσις πρὸς μίμησιν τοῦ βυζαντινοῦ κόσμου

Ἀπὸ τὴ σύντομη ἐπισκόπηση τῶν γεγονότων ποὺ προηγήθηκε ἔγινε, νομίζω, φανερὸ ὅτι οἱ βυζαντινὲς σπουδὲς οὐσιαστικὰ ὀργανώθηκαν στὴν Ἑλλάδα μέσα στὴ δεκαετία 1910-1920. Μέσα στὴν κρίσιμη ἀπὸ πολλὰς πλευρὲς αὐτὴν δεκαετία, τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ βυζαντινὴ ἐποχὴ ἀνανεώθηκε καὶ ἀπέκτησε καινούριο περιεχόμενο. Ἐπομένως, εἶναι δυνατόν νὰ ὑποστηρίξει κανεὶς μὲ ἀσφάλεια ὅτι ἡ προκήρυξη καὶ ἡ πλήρωση τῶν ἀντίστοιχων ἐδρῶν, ὅπως ἐπίσης ἡ ἵδρυση τῆς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν καὶ τοῦ Βυζαντινοῦ μουσείου, κατὰ τὴ δεκαετία 1914-1924, ἐντάσσονται ἀπολύτως μέσα στὸ εὐνοϊκὸ γιὰ τὸ Βυζάντιο κλίμα, τὸ ὁποῖο καλλιεργεῖται ἀπὸ τὸν προηγούμενο αἰῶνα καὶ τώρα προσαρμόζεται στὶς πολιτικὲς καὶ ἰδεολογικὲς ἀνάγκες τῆς συγκεκριμένης ἐποχῆς⁴⁷. Ἐπιπλέον, ἡ ἵδρυση τῶν ἀντίστοιχων ἐδρῶν στὸ Πανεπιστήμιο ἐνδέχεται νὰ συνδέεται μὲ τὶς διαμορφούμενες διαθεσιμότητες στὸν χῶρο τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν, καθὼς ἐπιστρέφουν στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ οἱ πρῶτοι βυζαντινολόγοι. Ἐχει ἤδη ἐπισημανθεῖ, γιὰ παράδειγμα, ὅτι ἡ ἵδρυση τῆς ἔδρας τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης σχετίζεται μὲ τὴν ἐνίσχυση ποὺ γνωρίζουν στὴν καμπὴ τοῦ αἰῶνα οἱ βυζαντινὲς σπουδὲς διεθνῶς καὶ ὅτι ὁ Ἀδ. Ἀδαμαντίου ποὺ ἐκλέγεται σ' αὐτὴν ἔχει σπουδάσει στὸ Παρίσι, ὅπου ἡ Βυζαντινὴ Ἀρχαιολογία ἔχει ἐπιφανεῖς ἐκπροσώπους⁴⁸.

Ἐν τούτοις, ἂν λάβουμε ὑπόψη τὴν κίνηση ποὺ παρατηρεῖται περὶ τὸ Βυζάντιο, ὅπως τὴ σχολιάσαμε προηγουμένως, τὴ σύσταση τῆς ἔδρας τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης, ἀλλὰ καὶ τὴν καθοριστικὴ παρουσία τοῦ Λάμπρου στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολή, διαπιστώνουμε ὅτι τελικὰ ἡ αὐτοτελὴς ἔδρα τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας ἄργησε νὰ ἱδρυθεῖ. Ὑποθέτω ὅτι ἡ παρατηρούμενη καθυστέρηση σχετίζεται μὲ τὸ ἰδεολογικὸ ὑπόβαθρο τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν στὴν Ἑλλάδα. Τὴν ὑπόθεση αὐτὴ, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν πρόταση τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς Παιδείας τὸ 1911, ποὺ μνημονεύσαμε προηγουμένως, ἐνισχύει ἡ γνώμη τοῦ Γ. Μιστριώτη γιὰ τοὺς μαθητὲς τοῦ Κρουμβάχερ⁴⁹ καὶ γιὰ τὸν γερ-

καὶ ἐν ἄλλοις καὶ ἐν τῇ κατασκευῇ καὶ ἐπιπλώσει οἰκιῶν κατὰ τὸν βυζαντινὸν τρόπον. Ἡ Ἑταιρεία θεωρεῖ αὐτὴν εὐτυχῇ, διότι καὶ τὴν τάσιν ταύτην προκαλεῖ καὶ ὑποβοηθεῖ παρέχουσα τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα εἰς τοὺς ἐταίρους της καὶ πάντα ζητοῦντα τὴν γνώμην καὶ τὴν ἐπέμβασιν».

47. Γιὰ τὸ ἐθνικὸ ζήτημα αὐτὴν τὴν ἐποχὴ βλ. ἐνδεικτικὰ Ἀννα Φραγκουδάκη, «Ἀπὸ τὸν 19ο στὸν 20ὸ αἰῶνα: τὸ ἐθνικὸ ζήτημα, ἡ μοναρχία καὶ ἡ δύναμις τῶν ἰδεῶν — μιὰ ὑπόθεση ἐργασίας», *Τὰ Ἱστορικά* 2 (Δεκέμβριος 1984), 396-401.

48. Γκράτζιου, «Ἀπὸ τὴν ἱστορία...», ὁ.π., 68.

49. Ὁ Μιστριώτης, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπικείμενη ἐκδοση τοῦ *Θησαυροῦ ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης* (1908), ἐπετέθη «μετὰ περιφρονήσεως καὶ μομφῆς» καὶ ἐναντίον τῶν μαθητῶν τοῦ Κρουμβάχερ. Στὴν ἐπίθεσίν του ἀπάντησαν διαμαρτυρόμενοι οἱ «ἐν τοῖς Γερμανικοῖς Πανεπιστημίοις σπουδάζοντες Ἕλληνες φιλόλογοι», ὑπερασπιζόμενοι τὸν Κρουμβάχερ. Τὸ κείμενο τῆς διαμαρτυρίας (βλ. Δημήτρης Γληνός, *Ἀπαντα*, ἐπιμ. Φ. Ἡλιοῦ, τ. Α', Θεμέ-

μυθό βυζαντινολόγο, με τον οποίο είχε έλθει σε όξεία αντιπαράθεση για το γλωσσικό ζήτημα⁵⁰. Το 1918, στη συζήτηση για την πλήρωση της έδρας της Γενικής Ιστορίας ο Γ. Ν. Χατζιδάκις διατυπώνει την άρνητική γνώμη του για τον Σ. Κουγέα, μαθητή επίσης του Κρουμβάχερ, και τη μελέτη του περί 'Αρέθα με τρόπο ένδεικτικό: «λαμβάνεται φροντίς να μάθωμεν πώς απελογήθη ο 'Αρέθας ότε κατηγορήθη διά συνωμοσίαν, τίνα γνώμην είχε περί του τετάρτου γάμου του βασιλέως και άλλα τοιαῦτα άτομικά μικρολογήματα οὐδεμίαν ἀληθῶς ἔχοντα σημασίαν διά τὴν ἱστορίαν τοῦ ἡμετέρου ἔθνους»⁵¹. Κάνω, λοιπόν, τὴ σκέψη ὅτι οἱ βυζαντινὲς σπουδές, λόγω τοῦ προσανατολισμοῦ τους καὶ ἐξαιτίας τῶν θεραπόντων τους, θεωρήθηκαν ταυτισμένες με τὸ κίνημα τοῦ δημοτικισμοῦ καὶ ὥς ἐκ τούτου ἐξοβελιστέες ἀπὸ τὴ Φιλοσοφικὴ Σχολή, σὲ μιὰ ἐποχὴ ὅπου κυριαρχοῦσε ὁ Μιστριώτης⁵². Ὅπως παρατηρεῖ ἡ Ρένα Σταυρίδου-Πατρικίου, τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ ἀντιδρούσε σὲ κάθε μεταρρυθμιστικὴ προσπάθεια τῆς βενιζελικῆς κυβέρνησης φοβούμενη ὅτι πίσω ἀπὸ τὶς καινοτομίες κρύβεται δημοτικιστικὸς δάκτυλος⁵³. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων μέσα στὴ Σχολή, με τὸν θάνατο τοῦ Μιστριώτη (1916) καὶ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Χατζιδάκι (1923), δημιουργεῖ πιθανὸν πρόσφορο ἔδαφος γιὰ τὴ μελλοντικὴ πλήρωσιν τῆς έδρας τῆς Βυζαντινῆς Ιστορίας καὶ τῆς έδρας τῆς μέσης καὶ νεώτερης Φιλολογίας. Δὲν εἶναι ἄλλωστε τυχαῖο ὅτι ἦσαν οἱ μαθητὲς τοῦ Κρουμβάχερ ποὺ κατέλαβαν ἐν τέλει τὶς συγκεκριμένες έδρες. Ἡ προκήρυξις, πάντως, τῆς έδρας τῆς Βυζαντινῆς Ιστορίας θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθεῖ καὶ ὡς ἀποτέλεσμα μιᾶς ἄτυπης πίεσης ποὺ θὰ ἀσκοῦσε ἡ Ἐταιρεία Βυζαντινῶν Σπουδῶν νομιμοποιώντας με τὸ κύρος τῶν μελῶν της καὶ τὴ δράσιν της τὴν ἀποδοχὴ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ εὐρύτερα στρώματα λογίων.

λιο, Ἀθήνα 1983, 149-150) ποὺ εἶναι ἀχρονολόγητο καὶ ἔγραψε ὁ Δ. Γληνός (Γληνός, ὁ.π., 549) τελικὰ δὲν ὑπογράφηκε. Πρβλ. ἐπίσης τὸ χωρατὸ τοῦ καθηγητῆ Σπ. Βάση, τὸ ὁποῖο ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ Μιστριώτης: «οἱ μεταβαίνοντες εἰς Μόναχον μαλλιαροὶ πρέπει νὰ πέμπωσιν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀποδείξεις τοῦ κουρέως ὅτι κείρονται δις τῆς ἐβδομάδος». Βλ. Νουμᾶς, τχ. 313 (12 τοῦ Ὀχτώβρη 1908), 9.

50. Βλ. προηγουμένως σημ. 11.

51. Πρακτικὸν τῆς Συνεδρίας τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου διὰ τὴν ἐκλογὴν τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Γενικῆς Ιστορίας, Ἐν Ἀθήναις, Τυπογραφεῖον «Ἑστία», 1918, 7.

52. Θεωρῶ ἐνδεικτικὸ ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς καθηγητὲς τῆς Σχολῆς τὸ 1918 (Π. Καρολίδης, Γ. Σωτηριάδης, Ἀδ. Ἀδαμαντίου, Γ. Ν. Χατζιδάκις, Σ. Σακελλαρόπουλος, Ν. Πολίτης, Γρ. Βερναρδάκης, Π. Καββαδίας, Χρ. Τσουντας, Α. Σκιας, Σ. Μενάρδος, Θ. Βορέας, Θ. Κακριδής), παρὰ τὴ διαφορετικὴ θέση ποὺ ἔχουν σὲ ποικίλα θέματα, δὲν ἀπαντᾷ στὸν κατὰλογον τῶν πρώτων μελῶν τῆς ΕΒΣ.

53. Ρένα Σταυρίδου-Πατρικίου, «Οἱ ἐνδοπανεπιστημιακὲς ἰσορροπίες καὶ ἡ ἀνατροπὴ τους (1910-1926)», Πανεπιστήμιο: Ἰδεολογία καὶ Παιδεία. Ἱστορικὴ διάστασις καὶ προοπτικὲς, Ἀθήνα, 21-25 Σεπτεμβρίου 1987, τ. Α', Ἱστορικὸ Ἀρχεῖο Ἑλληνικῆς Νεολογίας, Ἀθήνα 1989, 221.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, διαπιστώνουμε διατρέχοντας τὴν ἐργογραφία τους ὅτι ὀρισμένοι ἐπιστήμονες τῶν ἀρχῶν τοῦ αἵωνα προσέγγισαν τὸν βυζαντινὸ κόσμο μέσα ἀπὸ τὴ θρησκεία, θεραπεύοντας τὴ θεολογία καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴ τέχνη· αὐτοί, ὅμως, ὅπως ἀντίστοιχα οἱ νομικοί, καθὼς ἡ σχέση τους μὲ τὸ Βυζάντιο εἶναι περισσότερο ἀπτή καὶ ἐπομένως πιὸ κατανοητή, δὲν μᾶς ἀπασχολοῦν ἐδῶ, παρόλο ποὺ ἐπηρέασαν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν ἐξέλιξη τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν. Ἐξίσου ἀπτή εἶναι καὶ ἡ σχέση τῶν ἀρχαιολόγων μὲ τὸ Βυζάντιο. Γιὰ λόγους ἐξἄλλου ποὺ σχετίζονται μὲ τὴ φύση τῆς δουλειᾶς τους καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι, ὅπως εἶδαμε, καὶ ἡ δική τους δραστηριότητα τὴν ἐποχὴ αὐτὴ εἶναι ἰδεολογικά προσδιορισμένη, οἱ ἀρχαιολόγοι ἀκολούθησαν μιὰ σχετικὰ αὐτόνομη πορεία. Μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ νεοελληνικὴ ἱστοριογραφία παρουσιάζει ἡ σκοπιὰ ἀπὸ τὴν ὁποία μελέτησαν τὸ Βυζάντιο οἱ πρῶτοι ἐπαγγελματίες βυζαντινολόγοι. Αὐτοὶ ὁδηγήθηκαν στὸ Βυζάντιο μέσα ἀπὸ τὴ γλῶσσα καὶ κατ' ἐπέκταση μέσα ἀπὸ τὴ φιλολογία. Εἶναι ἐνδεικτικὸ ὅτι τόσο ὁ Ἀμαντος ὅσο καὶ ὁ Κουκουλὲς καὶ ὁ Βογιατζίδης ἐργάστηκαν καταρχὴν στὸ Ἱστορικὸ Λεξικὸ τῆς Ἀκαδημίας⁵⁴, τὸ ὁποῖο ἱδρυσε τὸ 1914 ὁ Γ. Ν. Χατζιδάκις μὲ σκοπὸ ἀκριβῶς νὰ ἀποθησαυριστεῖ ἐκεῖ «ὁλόκληρος ὁ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ φερόμενος ἤδη γλωσσικὸς θησαυρός, ἀποτελῶν ἀναμφισβήτητον ἀπόδειξιν τῆς ἐνότητος τοῦ ἔθνους», ὅπως ὁ ἴδιος λέγει⁵⁵. Ἡ γλῶσσα ἦταν ἡ ἀσφαλέστερη ἀπόδειξη τῆς συνέχειας τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, ποὺ παρέμενε τὸ ἐπιστημονικὸ καὶ ἰδεολογικὸ αἵτημα τῆς ἐποχῆς. Ὁ Ἀμαντος στὸ Ὑπόμνημα ποὺ ὑποβάλλει ὡς ὑποψήφιος γιὰ τὴν ἔδρα τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, μὲ ἀφορμὴ τὸν μεγάλο ἀριθμὸ τῶν γλωσσολογικῶν μελετῶν του, τονίζει ὅτι «ἡ γλωσσικὴ προπαρασκευή, ἡ ἀσφαλὴς κρίσις γλωσσικῶν φαινομένων εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὸν ἱστορικὸν τῆς μεσαιωνικῆς μας περιόδου...»⁵⁶. Ὁ Κουκουλὲς αἰτιολογεῖ μὲ ἐναργεῖ τρόπο τὴν ἐνασχόλησή του μὲ τὸ Βυζάντιο: «ὀρμώμενος ... ἐκ τῆς γνώσεως τῶν βυζαντινῶν πραγμάτων καὶ τῆς βυζαντινῆς γλώσσης προσπαθῶ δι' αὐτῶν νὰ κατανοήσω καὶ νὰ ἐρμηνεύσω τὰ σημερινά, ἅτινα ἐκείνων φυσικὴ ἐξέλιξις καὶ συνέπεια τυγχάνουσιν»⁵⁷. Ὁ Ν. Β. Τωμα-

54. Βλ. Ν. Β. Τωμαδάκης, *Εἰσαγωγή εἰς τὴν βυζαντινὴν φιλολογίαν*, τ. Α', Ἀθῆναι 1956, 79, σημ. 6. Εἶναι πάντως ἀξιοσημείωτο ὅτι ὁ Χατζιδάκις, παρὰ τὴν ἀντίθεσή του πρὸς τὸν Κρουμβάχερ, προσέλαβε γιὰ τὸ Ἱστορικὸ Λεξικὸ κάποιους ἀπὸ τοὺς μαθητὲς του, προφανῶς ὡς ἐπιστημονικά διαθέσιμους καὶ ἀξιοποιήσιμους γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ σχεδίου του. Ἡ κίνησή του αὐτὴ, ἡ ὁποία ἔρχεται σὲ ἀντίθεση πρὸς τὴ διαφαινόμενη στάση του μέσα στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολή, μαρτυρεῖ πιθανὸν τὴν ὀξυδερけία του ὡς πρὸς τὴν ἐπιλογὴ τοῦ ἐπιστημονικοῦ δυναμικοῦ, συγχρόνως ὅμως ὑποδεικνύει τὰ περιορισμένα περιθώρια κινήσεων ποὺ ὑπῆρχαν μέσα στὴ Σχολή γιὰ τοὺς λόγους ποὺ προαναφέραμε.

55. Βαγιακάκος, *δ.π.*, 46.

56. Ἀμάντου, *Ὑπόμνημα...*, *δ.π.*, 9.

57. Τωμαδάκης, «Φαίδων Ι. Κουκουλὲς», *δ.π.*, *ιγ'*.

δάκης προχωρώντας περισσότερο, εξηγεί την ένασχόληση του Κουκουλέ με τον ιδιωτικό βίο των βυζαντινών: «Τοῦτο εἶναι εὐεξήγητον, ἂν ἀναλογισθῇ τις ὅτι ὁ μὲν ιδιωτικὸς βίος τῶν μέσων Ἑλλήνων συνάπτεται πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἐλληρικὸν κόσμον, ὁ δὲ δημόσιος εἶναι συγγενέστερος πρὸς τὴν Ρώμην, ὅθεν ἐλήφθησαν οἱ θεσμοί. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως λοιπὸν ταύτης τὸ θέμα δὲν ἐνδιέφερε τὸν Νέον Ἑλληνισμόν, ὡς θέμα συνεχείας»⁵⁸.

Εἶναι προφανές ὅτι οἱ ἀπόψεις αὐτὲς συμπίπτουν σὲ γενικὲς γραμμὲς μετὰ τις ἀπόψεις τοῦ Βικέλα, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ξεκινήσαμε: «Ἡ ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων εἶναι ἀρχὴ νέας ἐποχῆς διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, εἶναι ἀφετηρία νέας ἱστορίας, εἶναι μεσότοιχον μετὰ τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ κόσμου»⁵⁹. Ἡ θέση τοῦ Βικέλα γιὰ τὸ Βυζάντιο διατρέχει ὁλόκληρο τὸ βιβλίο του *Περὶ Βυζαντινῶν* καὶ διατυπώνεται ἐπιγραμματικὰ στὸν πρόλογό του: «Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους δὲν ἦτο νὰ πλάσῃ, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ διατηρήσῃ, καὶ τὴν ἀποστολὴν ταύτην ἐξεπλήρωσεν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀναγεννωμένης Εὐρώπης»⁶⁰. Ὁ Βικέλας συμμερίζεται τὴν ἀποψη τοῦ Κ. Παπαρρηγόπουλου γιὰ τὸ Βυζάντιο, ἀλλὰ δὲν ἀναγνωρίζει, ὅπως ἐκεῖνος, αὐτὴν παρθετὴ ἀξία στὰ πνευματικὰ του δημιουργήματα⁶¹. Τὸ Βυζάντιο εἶναι γι' αὐτὸν ἓνα μέσον· μέσον ἐθνικῆς αὐτογνωσίας, κρίκος τῆς αλυσίδας ποὺ ἐνώνει τὸν ἀρχαῖο μετὰ τὸν νεώτερο ἑλληνισμό. Ἐπομένως, ὁ ἐνθουσιασμός ποὺ δείχνει γιὰ τὴν ἱδρυση τῆς ἑδρας στὸ Μόναχο καὶ ἡ φροντίδα του γιὰ τὴν *BZ*, τὸ ἐνδιαφέρον δηλαδὴ ποὺ παρατηρήσαμε ὅτι ἔδειχνε γιὰ τὴν ὀργάνωση τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν, μπορεῖ νὰ ἐρμηνευθεῖ ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ πρίσμα τοῦ ἐνδιαφέροντός του νὰ ἐνισχυθεῖ ὁ ἐνδιάμεσος αὐτὸς κρίκος τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας.

Μέσον ἐθνικῆς αὐτογνωσίας εἶναι τὸ Βυζάντιο καὶ γιὰ ὅσους τὸ μελετοῦν συστηματικὰ στὴν Ἑλλάδα αὐτὴν τὴν ἐποχὴ· ἡ λογικὴ τῆς συνέχειας διακρίνει τὸ σύνολο τοῦ ἔργου τους. Εἶναι σαφές ὅτι μία γραμμὴ ἐνώνει τὸν Βικέλα μετὰ τὸν Κουκουλέ καὶ τὸν Ἀμαντό⁶² καὶ αὐτὴ ἡ γραμμὴ, ποὺ οὐσιαστικὰ ξεκινάει ἀπὸ τὸν Παπαρρηγόπουλο, γίνεται τὸ πλαίσιο μέσα στὸ ὁποῖο ὀργανώνονται οἱ βυζαντινὲς σπουδὲς στὴν Ἑλλάδα. Ὁ ἴδιος ὁ Λάμπρος, προσδίδοντας μιὰ

58. Στὸ ἴδιο, ἰδ'.

59. *Περὶ Νεοελληνικῆς Φιλολογίας. Δοκίμιον ἀναγνωσθὲν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Σχολῇ τοῦ Λονδίνου κατὰ τὴν ... 21ην Μαρτίου 1871*, ὑπὸ Δημητρίου Βικέλα, Ἐν Λονδίῳ 1871, 3.

60. *Περὶ Βυζαντινῶν*, ὁ.π., 15.

61. *Περὶ Νεοελληνικῆς Φιλολογίας...*, ὁ.π., 27.

62. Πρβλ. τίς ἀπόψεις τοῦ Ἀμαντού: «Ἡ βυζαντινὴ ἱστορία εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἔργον τοῦ αὐτοῦ λαοῦ τοῦ δημιουργήσαντος τὸν μοναδικὸν ἀρχαῖον ἐλληνικὸν πολιτισμόν... Ὁ Ἑλληνισμὸς λοιπὸν ὅπως διεμορφώθη εἰς τὴν Ἀσίαν μετὰ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου διευθύνει τὸ Βυζάντιον καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν ὀφείλονται αἱ ὑπηρεσίαι του εἰς τὴν ἀνθρωπότητα» (Κ. Ἀμαντός, «Τὸ Βυζάντιον καὶ αἱ Βυζαντιναὶ Σπουδαί», *Μικρὰ μελετήματα*, Ἀθήναι 1940, 128).

ιδιαιτέρη ἀπόχρωση στὴ γραμμὴ τοῦ Παπαρρηγόπουλου, ὑποστήριξε: «Ὑπὸ τὸν Βυζαντινὸν κρύπτεται καὶ παρὰ τὴν ἀρχαΐζουσαν περιβολὴν πολὺ μᾶλλον ὁ νέος "Ἕλλην ἢ ὁ ἀπόγονος τοῦ Θουκυδίδου καὶ τοῦ Ξενοφῶντος»⁶³.

Σὲ ἀντίθεση μὲ ὅ,τι συμβαίνει στὴν Εὐρώπη, ὅπου ἡ βυζαντινολογία γεννήθηκε ὡς μιὰ ἀκαδημαϊκὴ ἐπιστήμη⁶⁴, στὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο, οἱ βυζαντινὲς σπουδὲς καλλιεργήθηκαν γιὰ νὰ πληρωθοῦν καὶ νὰ ἐξυπηρετηθοῦν ὑφιστάμενες ἐθνικὲς καὶ ἰδεολογικὲς ἀνάγκες. Αὐτὸ ἄλλωστε χαρακτηρίζει καὶ τὴν προϊστορία τους κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα. Ἔτσι ὅμως ἡ ἐλληνικὴ βυζαντινολογία δὲν ἦταν τόσο ἐξαρτημένη ἀπὸ τὶς κλασικὲς σπουδὲς, ὅσο ὑπῆρξε ἡ βυζαντινολογία στὰ εὐρωπαϊκὰ πανεπιστήμια, ἃν καὶ ἀκολουθοῦσε, ὅπως ἐκεῖνη, τὶς βασικὲς μεθοδολογικὲς ἀρχὲς τοῦ θετικισμοῦ στὴ θεωρία καὶ τοῦ ἐμπειρισμοῦ στὴν πράξη. Στὸ πρῶτο τεῦχος τῆς *BZ*, ὁ Σπ. Λάμπρος περιέγραφε τὰ *desiderata* τῆς βυζαντινῆς ἐπιστήμης⁶⁵. Διαπιστώνοντας τὴν ἔλλειψη ὑποδομῆς, κωδικοποιοῦσε τὶς ἀνάγκες σὲ σύγχρονες ἐκδόσεις τῶν γνωστῶν τὴν ἐποχὴ τοῦ ἱστορικῶν καὶ ρητορικῶν κειμένων, ποὺ θὰ βελτίωναν τὴν πεπαλαιωμένη κιόλας σειρὰ τῆς Βόννης, στὸν ἐντοπισμὸ τοῦ ὑπάρχοντος στὰ μοναστήρια κυρίως ἀρχεῖακοῦ ὕλικου καὶ στὴ συγκρότηση καταλόγων μὲ χειρόγραφα καὶ ἐπιγραφές. Ἡ ἀξιοποίηση τῶν χρυσοβούλλων, τῶν σφραγίδων, τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν νομισμάτων, ἡ συλλογὴ τοπωνυμίων καὶ ἡ ἀνίχνευση ἐθίμων, ἡ χρησιμοποίηση τῆς προσωπογραφίας καὶ τῶν βίων τῶν ἀγίων γιὰ νὰ βρεθοῦν «πειστήρια τῆς δράσεως»⁶⁶, κατὰ τὴν ἐκφρασὴ του σὲ ἄλλο κείμενό του, ἦταν στὴν ἀντίληψη τοῦ Λάμπρου ἀπαραίτητοι ὅροι γιὰ νὰ φθάσει ἡ βυζαντινὴ ἐπιστήμη νὰ μελετήσῃ τὰ μεγάλα ζητήματα ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀσχολήσουν, δηλαδὴ τὴ διοίκηση τῆς αὐτοκρατορίας, μὲ ἰδιαίτερο βάρος στὸ φορολογικὸ σύστημα καὶ τὴ θεματικὴ ὁργάνωση, τὸ δίκαιο, τὸ ἐμπόριο καὶ τὸν καθημερινὸ βίο. Ξέρουμε ὅτι ὁ Λάμπρος ταύτιζε τὴν ἱστορία μὲ αὐτὸ ποὺ ὁ ἴδιος ὀνόμαζε «φυσιολογία τῶν λαῶν» καὶ τὴ διερενοῦσε «μόνον ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος, μόνον ἐκ τοῦ αἰσθητοῦ»⁶⁷. Μέσα στὸ κλίμα αὐτό, τοῦ γερμανικοῦ θετικισμοῦ ποὺ ἀπηχοῦν οἱ ἀπόψεις τοῦ Λάμπρου, διαμορφώθηκαν καὶ οἱ πρῶτοι Ἕλληνες βυζαντινολόγοι. Διαβάζοντας ὥστόσο τὸν κατάλογο τῶν διαλέξεων ποὺ διοργάνωσε τὰ πρῶτα χρόνια τῆς Ἰδρυσῆς τῆς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν, διαπιστώνουμε μίαν θεματικὴν ποὺ ἀποκλίνει αἰσθητὰ ἀπὸ τὴ θεματικὴ τῶν

63. Λάμπρος, «Βυζαντιὰ ἀπαλειπόμενα», ὁ.π., 365.

64. J. Haldon, «'Jargon' vs. 'the Facts'? Byzantine History-Writing and Contemporary Debates», *Byzantine and Modern Greek Studies* 9 (1984-1985), 95-132, ἰδιαίτερα 124 κ.ε.

65. Λάμπρος, «Βυζαντιὰ ἀπαλειπόμενα», ὁ.π., 362-384.

66. Σπ. Λάμπρος, *Λόγος εἰσιτήριος εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Γενικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ*, ἐκφωνηθεὶς τῇ 18 Μαρτίου 1887, Ἐν Ἀθήναις 1887, 4.

67. Στὸ ἴδιο.

βυζαντινῶν μελετῶν στὸν διεθνή χῶρο τὴν ἴδια ἐποχὴ⁶⁸. Ἡ θεματικὴ αὐτὴ ὑπαγορευμένη ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ ἐνδιαφέροντα τῶν πρωτεργατῶν τῆς Ἑταιρείας, ὅπως ὁ Κουκουλές, ὑποδεικνύει παράλληλα καὶ τοὺς γενικότερους στόχους τῆς συγκροτούμενης σιγὰ-σιγὰ ἐλληνικῆς βυζαντινολογίας.

Μέσα στὴ συνάφεια αὐτῇ, γίνεται περισσότερο κατανοητὸ γιατί δὲν ὑπῆρχε χῶρος γιὰ τὴ διδασκαλία τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας ὡς αὐτοτελοῦς ἀντικειμένου στὸ Πανεπιστήμιο, ἀκόμη καὶ ὅταν ἄλλαξε, ὅπως ὑποθέσαμε, ὁ συσχετισμὸς τῶν δυνάμεων στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολή. Ἡ βυζαντινὴ ἱστορία εἴτε ἀποτελοῦσε τμῆμα τῆς ἱστορίας τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους, εἴτε θεωροῦνταν ἐνιαία μὲ τὴ νεώτερη ἱστορία. Ἐπιπλέον, οἱ ἀνάγκες τῆς βυζαντινολογίας, ὅπως εἶδαμε ὅτι τις περιέγραφε ὁ Λάμπρος τὸ 1892, τὴν προσανατόλιζαν κυρίως πρὸς τὴ φιλολογία. Εἶναι ἀξιοσημείωτη ἀπὸ τὴν ἄποψη αὐτὴ μία ἀποστροφή τοῦ καθηγητῆ Ἐρ. Σιάσσης κατὰ τὴ συζήτηση γιὰ τὴν ἐκλογή καθηγητῆ τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας: «Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ἔργου αὐτῶν [τῶν ὑποψηφίων] πρέπει καθ' ἡμᾶς νὰ διακριθῶσιν οἱ ὑποψήφιοι εἰς δύο κύκλους: 1) εἰς τὸν κύκλον τῶν ἱστορικῶν καθόλου, 2) εἰς τὸν κύκλον τῶν καθαρῶς βυζαντινολόγων»⁶⁹. Εἶναι ἐπίσης ἐνδεικτικὴ ἡ διάκριση τῶν ἐνοτήτων ποὺ ἀπαρτίζουν τὴ βιβλιογραφία, ἡ ὁποία δημοσιεύεται στὴν *ΕΕΒΣ*. Οἱ ἐνότητες εἶναι: α) Φιλολογία μὲ ὑπότιτλο Γλῶσσα - Ἱστορία - Λαογραφία, β) Θεολογία, γ) Τέχνη καὶ δ) Νομική⁷⁰.

Ἡ προκήρυξη, λοιπόν, τῆς ἑδρας τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας τὸ 1924 ἀποτελεῖ μία τομὴ γιὰ τὴν ἱστορικότερη προσέγγιση τοῦ Βυζαντίου στὴν Ἑλλάδα, ἀντίστοιχη, νομίζω, τῆς τομῆς, ποὺ σήμαινε γιὰ τὴ βυζαντινολογία ἐν γένει ἡ ἱδρυση τῆς ἑδρας τοῦ Κρουμβάχερ στὸ Μόναχο. Συγχρόνως ἔχει σημασία καὶ γιὰ τὴν ἐλληνικὴ ἱστοριογραφία, καθὼς ὑπῆρξε πιθανὸν ἡ ἀφορμὴ γιὰ νὰ συζητηθεῖ ὁ χωρισμὸς τῶν ἐδρῶν Ἱστορίας καὶ νὰ καθιερωθεῖ θεσμικὰ ἡ

68. Ὁ κατάλογος δημοσιεύεται στὸν πρῶτο τόμο τῆς *ΕΕΒΣ*, 366-369. Ἐνδεικτικὰ μεταφέρω ἀποσπάσματα ἀπὸ αὐτόν: «Περὶ τοῦ σχολικοῦ ἡμῶν βίου κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς καὶ τοὺς μετέπειτα χρόνους» (Φ. Κουκουλές), «Περὶ τοῦ Βυζαντινοῦ ἐνδύματος καὶ τῆς ἐξωτερικῆς περιβολῆς τοῦ κλήρου κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς καὶ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνους» (Γ. Σωτηρίου), «Περὶ Ἱατρικῆς καὶ δεισιδαιμονίας κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους» (Ἀρ. Κούζης), «Περὶ Ἑλληνικῆς Φιλανθρωπίας κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους» (Κ. Ἀμαντος), «Περὶ Πτωχοπροδρόμου καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν Βυζαντινῶν» (Φ. Κουκουλές), «Περὶ Στεφάνου Σαχλίχη καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου ἐν Κρήτῃ κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα» (Γ. Τσοκόπουλος). Βέβαια, γίνονται διαλέξεις γιὰ τὴ βυζαντινὴ τέχνη καὶ ὀρισμένες «Περὶ τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς τοῦ Βυζαντίου» (Κ. Σοκόλης), γιὰ τὸν βυζαντινὸ στρατὸ καὶ τὸ ναυτικὸ (Κ. Ράδος, Νικόστρ. Καλομενόπουλος), γιὰ τὴ θέση τοῦ Βυζαντίου στὴ σύγχρονη ἐποχὴ (Ι. Δαμβέργης, Κ. Σοκόλης) κ.ἄ.

69. Πρακτικά, ὅ.π., (Συνεδρία τῆς 15ης Ὀκτωβρίου 1924).

70. *ΕΕΒΣ* 1 (1924), 356-363. Στὴ βιβλιογραφία περιλαμβάνονται «ὅσα ἐγράφησαν κατὰ τὸ 1924 Ἑλληνιστὶ ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ σχετίζονται μὲ τὸν ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ἐπιδιωκόμενον ἐπιστημονικὸν σκοπόν. Ταῦτα ἀναφέρονται οὐ μόνον εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνους».

ἐπιστημονικὴ ἐξειδίκευση κατὰ ἱστορικὲς περιόδους. Βέβαια ἡ συζήτηση ποὺ ἔγινε στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ γιὰ τὴν πλήρωση τῆς συγκεκριμένης ἔδρας καὶ ἡ ἐκλογή τοῦ Ἀμαντοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπίστευε ὅτι ὑπάρχουν ὅρια ἀνάμεσα στὴ μεσαιωνικὴ καὶ τὴ νεώτερη ἑλληνικὴ ἱστορία⁷¹, ὑποδεικνύει τὴν κρατούσα τὴν ἐποχὴ αὐτὴν ἐπιστημονικὴ ἀντίληψη γιὰ τὴ βυζαντινὴ ἱστορία καὶ τὶς ἀντιστοιχίες πολιτικές, μὲ τὴν εὐρεία ἔννοια, ἐπιλογές. Ἐνδεικτικὴ αὐτῶν τῶν ἐπιλογῶν εἶναι ἡ ἐμμονὴ τῆς Συγκλήτου στὴ διατήρηση τῆς ἔδρας τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἡ ὁποία «κυρίως θὰ ἀνασκοπῇ τὴν ὅλην πολιτιστικὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἔθνους ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν», ὅπως λέγει ὁ Ν. Ἐξαρχόπουλος ὡς κοσμήτορας τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς κατὰ τὴ συνεδρίαση τῆς 25ης Φεβρουαρίου 1925, ὅπου ἔγινε συζήτηση «περὶ μετατροπῆς ἐδρῶν»⁷². Παρόμοια ἐπιλογή ἦταν ἄλλωστε καὶ ἡ προκήρυξη τῆς ἔδρας μὲ ἀντικείμενο τὴ μεσαιωνικὴ καὶ νεώτερη Φιλολογία. Ἐχει, ἐπίσης, ἐνδιαφέρον νὰ παρατηρήσουμε ὅτι σὲ ὅλες τὶς νεκρολογίες τῶν πρώτων βυζαντινολόγων τονίζεται μὲ ἔμφαση τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπηρετήσαν τόσο τὶς βυζαντινὲς ὅσο καὶ τὶς νεοελληνικὲς σπουδές⁷³. Οἱ συνέπειες αὐτῶν τῶν ἐπιλογῶν φαίνεται ὅτι ὑπῆρξαν μακροπρόθεσμες. Κατὰ τὴν ἐπόμενη δεκαετία, τὴ δεκαετία τοῦ 1930, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Β. Παναγιωτόπουλος, τὸ σχῆμα Βυζάντιο-Νέος Ἑλληνισμὸς ἀντικατέστησε στὴ συνείδηση τῶν προοδευτικῶν διανοουμένων καὶ ἐπιστημόνων τὸ τρίπτυχο σχῆμα τοῦ Παπαρρηγόπουλου ὡς ἀντίδραση στὴν ἀρχαιολατρεία, ποὺ εἶχε ταυτιστεῖ πιά μὲ τὴ συντηρητικὴ παράταξη⁷⁴. Ὁ ἀρχικὸς προσανατολισμὸς τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν καὶ ἡ σύνδεσή τους, πραγματικὴ ἢ ἐπινοημένη, μὲ τὸ δημοτικιστικὸ κίνημα⁷⁵ ἐνισχύουν καὶ ἀπὸ μιὰ ἄλλη σκοπιὰ αὐτὴ τὴ διαπίστωση.

71. Ν. Β. Τωμαδάκης, «Κωνσταντῖνος Ἀμαντος (1874-1960)», *Εἰς μνήμην Κ. Ἀμαντοῦ 1874-1960*, Ἀθῆναι 1960, ιδ': «Οὕτω ἡ Ἱστορία συνηρᾶτο πρὸς τὰς ἐπιδιώξεις τῆς σήμερον καὶ ἐτίθετο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Τὴν ζωὴν αὐτὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἡδύνατο νὰ ἴδῃ ὁ Ἀμαντος, μετὰ τὸν Παπαρρηγόπουλον, ἐνιαίαν ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον, μέσω τοῦ Βυζαντίου, τὴν ἱστορίαν τοῦ ὁποίου ἐδίδασκε, καὶ τῆς ἀνερευνήτου ἐπαρκῶς τουρκοκρατίας, τῆς ὁποίας τὴν ἔρευναν διὰ πολυαριθμίων μελετῶν προήγαγε, διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἑνδεκα τόμων τοῦ περιοδικοῦ Ἑλληνικά».

72. Σύμφωνα μὲ ὅσα λέγει ὁ Ἐξαρχόπουλος, στὴν ἴδια συνεδρίαση τῆς Σχολῆς ὁ Κουγέας, μειοψηφώντας, ὑποστήριξε ὅτι ἡ συγκεκριμένη ἔδρα θὰ συγκροτοῦταν μὲ τὶς ἤδη ὑπάρχουσες ἔδρες τῆς Ἀρχαίας καὶ τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας: Πρακτικά, ὅ.π., (Συνεδρία τῆς 25ης Ὀκτωβρίου 1924).

73. Πλὴν τῶν δημοσιευμάτων γιὰ τὸν Ἀμαντο πρὸς τὴν νεκρολογία τοῦ Τάσου Γριτσόπουλου γιὰ τὸν Ν. Βέη, *ΕΕΒΣ* 28 (1958), 458-462.

74. Β. Παναγιωτόπουλος, «Τὸ ἐθνικὸ ζήτημα στὸ ἔργο τοῦ Νίκου Σβορώνου», *Ἀντί*, τχ. 402 (5 Μαΐου 1989), 45.

75. Ἀξιοσημείωτη εἶναι ἡ ὑποδοχὴ ποὺ ἐπεφύλαξε ἡ ἐφημερίδα *Φοιτητικὴ Συντροφία*, φ. 5-6 (1-15 τοῦ Ἀπριλίου 1926) στὰ «μαθήματα τοῦ κύκλου τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν»:

Ὡστόσο, χωρίς νά παραγνωρίζω τή θέση πού ἀποκτᾷ τὸ Βυζάντιο στὴ συνείδηση μιᾶς μερίδας τουλάχιστον διανοουμένων μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, ἔχω τὴ γνώμη ὅτι οἱ Ἕλληνες βυζαντινολόγοι ἐγκαταλείπουν τὴ σχετικὰ ἀνεξάρτητη πορεία τους, ὅταν πᾶσουν πιά νά εἶναι ἐπιτακτικοὶ οἱ ἐθνικοὶ λόγοι. Τὸ 1924 ὁ Σ. Κουγέας στὸ Α' Διεθνὲς Συνέδριο τῶν Βυζαντινῶν Σπουδῶν, πού συνήλθε στὸ Βουκουρέστι, μίλησε «Περὶ τῆς σημερινῆς θέσεως τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν ἐν Ἑλλάδι» καὶ «ἐν τέλει ἐτόνισεν ὅτι μόνον διὰ διεθνοῦς ἐργασίας θὰ φωτισθῶσι τὰ μεγάλα ἱστορικὰ προβλήματα τοῦ Βυζαντίου»⁷⁶. Ἡ ἐνταξὴ τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας ὡς αὐτοτελοῦς γνωστικοῦ ἀντικειμένου στὸ Πανεπιστήμιο θεωρῶ ὅτι λειτούργησε καταλυτικά, εἴτε ὡς προϋπόθεση εἴτε ὡς ἀποτέλεσμα τῆς σημειούμενης ἀλλαγῆς. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴν καὶ ὕστερα, οἱ βυζαντινὲς σπουδὲς στὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Βυζαντινὴ Ἱστορία εἰδικότερα ἀκολούθησαν τὶς κατευθύνσεις τῆς διεθνοῦς βυζαντινολογίας, ἡ ὁποία, ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, ὀριοθετοῦσε χρονικὰ ὅλο καὶ σαφέστερα τὸ ἀντικείμενο τῆς ἐρευνᾶς τῆς.

«Ἐνῶ ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια βλέπαμε τοὺς φοιτητὲς νὰ καταφρονοῦνε τὴ Μεσαιωνικὴ καὶ Νεώτερη ἱστορία καὶ φιλολογία μας καὶ νὰ μὴν παραδέχονται καμιά ἐξέλιξη, ἱστορικὴ καὶ φιλολογικὴ ἀπὸ τὸν 3ο αἰῶνα π.Χ. καὶ δῶθε — σήμερα βλέπουμε τοὺς συναδέλφους μας μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ φιλομάθεια νὰ παρακολουθοῦνε τὰ μαθήματα καὶ τὰ φροντιστήρια τῶν εἰδικῶν καθηγητῶν τοῦ κ. Ἀμαντου πού διδάσκει Βυζαντινὴ Ἱστορία καὶ τοῦ κ. Βέη πού διδάσκει Βυζαντινὴ καὶ Νεοελληνικὴ φιλολογία καὶ γλώσσα». Στὸ πρῶτο τῆς φύλλο (10 τοῦ Φλεβάρη 1926), ἐξάλλου, ἡ ἴδια ἐφημερίδα ἐξαίρει τὸν ἐναρκτήριο λόγο τοῦ Ν. Βέη στὸ Πανεπιστήμιο καὶ ἀποδοκιμάζει τὰ «ἐπακόλουθά του». Σύμφωνα μὲ τὴν ἐφημερίδα, ἐπειδὴ ὁ Βέης τόνισε ὅτι «δὲ θὰ μᾶς φοβίσουν τὰ λόγια ἐκείνων πού λένε πὼς ἡ γλώσσα τοῦ λαοῦ εἶναι χυδαία» καὶ εἶπε «μερικὲς ἀλήθειες στὸν ἐναρκτήριό του», δέχτηκε τὴν ἐπίθεση ὀρισμένων ἐφημερίδων καὶ κλήθηκε ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας σὲ ἀπολογία. Ἀναφορὰ στὰ μαθήματα τοῦ Βέη γίνεται καὶ στὸ δεῦτερο φύλλο τῆς ἐφημερίδας (15 τοῦ Φλεβάρη 1926).

76. Νέος *Ἑλληνομνήμων*, τ. ΙΗ', τχ. Β'-Γ' (30 Σεπτεμβρίου 1924), 311.